

C:\Users\Plazma\Desktop\307\J_Pecinovsky-Cihly_z_Angarastu.pdb

PDB Name: J. Pecinovský-Cihly z Angarast
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Lens Kork, svobodný kupec
CIHLY Z ANGARASTU
www.pecinovsky.cz/josef

1.

Kolem vysoké tribuny procházel sevřený řad ozbrojenců. Červené chocholy na hlavách vlály ve větru. Dlouhá kopí s bronzovými hroty, vyrovnaná jako alej topolů, se oslnivě leskla. Tvrdý krok masy vojáků duněl na kamenné cestě. Dav jásal, dav byl u vytržení. Triumf pokračoval už pátou hodinu. Hned za elitními jednotkami byla vedena skupina zajatců. Z kdysi pyšných vládců, činicích si nároky na celý vesmír, zbyla pokořená jen hrstka mužů, bezmocně vztahující ruce ke svému přemožiteli.

Byl to Lensův nejšťastnější den. Teď už si mohl dovolit být velkorysý. Dobyl další hvězdnou soustavu, pokořil sveřepé vládce, osvobodil týraný lid od potupného otroctví.,

Před ním defilovala vítězná vojska.

Vedle něj seděla královská dcera Arnida. Sám vládce planety mu včera přislíbil její ruku.

Lens pokynul rukou. Dav zajatců mu poníženečně děkoval. Rozsudek smrti byl právě jediným pohybem ruky změněn v lehký žalář.

"Jak dovedeš být velkorysý, můj pane," naklonila se k Lensovi královská dcera. Rudě zbarvená ústa se usmála.

Dvacet čtyři hodin denně by se Lens vydržel dívat do těch hlubokých černých očí. Nedělal by nic jiného než studoval ty půvabné křivky těla, které ani teď není příliš zahaleno.

"Co to vlastně máš ve skladu za bordel?" řekla náhle princezna zcela cizím, nepatřičným hlasem.

"Zapomeň na nějaké sklady, Arnido," zašeptal Lens. "Už se tam nevrátím."

"Cože?" zapištěla princezna.

Lens sebou trhl. Princezna Arnida, která se právě chystala Lense políbit, se rozplynula jako pára nad hrncem.

Právě tak zmizelo i vítězné náměstí, právě tak se rozplynula dobytá planeta.

Lens si uvědomil, že sedí v nepohodlném křesle ve své pozemské domácnosti. Ta měla k luxusu královského paláce na dobyté planetě velmi daleko.

Vojsko se změnilo v tři květináče a jásající dav se propadl kamsi za umolousané okno. Za ním mohl Lens tušit nevlídné počasí pozemského listopadu.

"Jaká Arnida?" dolehlo k Lensovým uším z neobyčejné blízkosti. Stačilo zvednout oči, aby poznal, že hlas vychází z tváře, která je neméně krásná, ale v tuto chvíli připadala Lensovi odporná jako hejno švábů. Rychle však nasadil úsměv, o němž byl přesvědčen, že jím svou Evelyn, svou milovanou Evelyn, dovede okouzlit.

"Ale miláčku, to se ti něco zdálo," podotkl Lens a přemýšlel, co vlastně všechno ve spánku vyžvanil. Pravdou bylo, že začínal zapomínat, o čem se mu to vlastně zdálo. Jediné, co mu utkvělo před očima, byla krásná a milá tvář princezny.

"Opravdu jsem pronesl to slovo... jak jsi to řkala?"

"Tak hele, drahej," podotkla Evelyn a nasadila na tvář strohou masku přísnosti. "Ty si tady klidně hoviš v křesle a zažíváš oběd. Využila jsem té chvíličky a byla jsem se podívat do skladiště. Chvástal ses, jaký jsi udělal na Ornyxu dobrý obchod. Jak levně jsi nakoupil a jak dobře prodáš. Když jsem se na to ptala Samsona, jen zavyl jako hyena a prohlásil, že brzy dá od tvých kšeftů ruce pryč."

"Ale to byl opravdu výhodný obchod, drahoušku. Hned zítra..."

"Prosím tě, nekecej. Prohrabala jsem si celou korespondenci. Máš tady několik desítek pozdravů. Není vůbec problémem zjistit, že ten tvůj šmejda nikdo nechce."

"No, to je sice pravda, Evelyn," začal Lens pomalu vstávat, aby na něj jeho žena nehleděla tak spatra, "ale to se jedná o nepochopení. Hned zítra mám jednání s agentem..."

"S agentem s teplou vodou, já vím. Právě přišel telegram. Tady." Zamávala Lensovi před očima složeným obdélníčkem papíru. "Čti, ať z toho taky máš ten pravý požitek."

"Ukaž," protáhl se Lensovi obličej.

ODVOLAVAME JEDNANI STOP ZJISTENO ZE SE JEDNA O ZASTARALY MATERIAL U NAS NEPRODEJNY
STOP S POZDRAVEM LEXIS A SPOL KONEC.

"Ksaku," dal na chvíli neprozřetelně Lens vyjít navenek svým emocím.

"Jsi ve srabu, co? Cos to tam na tom Ornyxu nakoupil?"

"Co by, Olmakon. Skvělé fosforečné hnojivo..."

"Cože, my budeme obchodovat s hnojem?"

"Drahá, neumiš si představit, jaké zisky lze získat na hnojivech z Ornyxu. Jeden kredit investovaný na Ornyxu se na Zemi vrátí desetkrát."

"Pozoruju," pravila Evelyn uštěpačně. "A jak to tvé hnojivo vlastně vypadá?"

Jak vlastně vypadá? blesklo Lensovi hlavou. Vždyť on se od chvíle, co obchod uzavřel, vlastně ani nepodíval do nákladního prostoru rakety. To ho přece nezajímá. On je obchodník. Jeho zajímají účty, doklady, faktury, peníze, šeky. On je tu od toho, aby navazoval kontakty s jinými obchodníky. On je tu od toho, aby rozmnožoval investované peníze.

"Takový... bílý prášek. Je to v pytlích, víš," řekl dost nejistě, když si připomněl školní léta. V tu chvíli dal dohromady vše, co věděl o zemědělství.

"A ejhle, takový ty jsi kšeftman," triumfovalo to stvoření, které právě nachytalo Lense na nejcitlivějším místě. "Zajíc v pytli, toho jsi koupil. Říkáš bílý, a ono je to skoro černé. Říkáš prášek, a ony to jsou nějaké obří granule. Říkáš pytle? Kdo by cpal takové kusy do pytlů? Hlupáku, převezli tě. Každý si z tebe dělá srandu!"

"Ale drahoušku, neboj se, to je přece jen mezisklad, vždyť obchody se daří, podívej se."

Lens otevřel zásuvku psacího stolu, aby předložil důkazy. Ale z ruky mu vypadla složka s neproplacenými fakturami. Bílé papíry vytvořily na podlaze neúhlednou hromadu.

"Jo, tak obchody se daří?" pravilo jízlivě to blondaté stvoření. "Spal jsi, miláčku, dost dlouho na to, abych se podívala, jak si vedeš. Tady, jen se koukni."

Udeřila do klávesnice terminálu. Na obrazovce se objevil výpis z Lensova bankovního konta.

Cifra, kterou sloupec končil, se až příliš podezřele přibližovala k nule.

"Já o tom přece vím, drahoušku. Nezapomeň, že peníze se točí..."

"Peníze se točí a pan obchodník leží na kanapi! Jen tady vidím, že je třeba zaplatit další splátku na raketu. Kde na to vezmeš, co, když zboží leží ve skladě?" bičovala Evelyn svého muže argumenty. "A navíc je tady nějaká Arnida. Fuj, chlípíku!" dodala a Lens měl strach, že si jeho ženuška odplivne na koberec. Naštěstí pro něj ukončila dialog silným prásknutím dveřmi.

Körku, Körku, tos tomu dal.

Lens se chvíli škrábal na hlavě. Zelené cifry z obrazovky nesvědčily o právě zdatném obchodním talentu.

Ten ničema Samson! Kde vězí? To on mě do toho kšeftu s hnojivy navezl. A teď se ztratí, když přišel na to, že je to šunt a podvod.

Bohužel, Samson byl mimo dostřel. Právě tak nikde nemohl najít ani Vína, ani Kasandru (pracovní název pro sekretářku, bude upraven). Jako kdyby se všichni rozhodli, že se na Lense v tuto chvíli vykašlou, nebo spíš zmizeli před rozzuřenou saní, v níž se proměnila sladká Evelyn.,

Jen několik vteřin podléhal pokušení pohroužit se znovu do snu a dokončit svůj triumf po boku princezny Arnidy.

Když si však uvědomil, že by se Evelyn mohla vrátit, zavrhl tuto myšlenku jako zcela odporující přírodním zákonům.

Pokrčil rameny. Nezbyvá, než se jít podívat do skladu, jak vlastně vypadá to umělé hnojivo z Ornyxu a přesvědčit se, co se vlastně skrývá pod obchodním názvem Olmakon.

2.

Lens si uvědomil, že ve skladu nebyl už hezkých pár týdnů. Vlastně od předposlední cesty. Ostatně, co by tam také dělal, na to má přece lidi...

Nedaleko nevelké haly postávala na malém soukromém kosmodromu Lysbeth. Skvělé plavidlo, nutno říct. Od té doby, co ji tak levně pořídil, do ní zatím nemusel investovat ani pěták navíc. Že byl se splátkami hezkých pár měsíců pozadu, ho příliš netrápilo. Ale ani to mu nepomohlo příliš posunout výsledek účetní rozvahy na stranu aktiv.

Lysbeth by potřebovala umýt, pomyslel si Lens. Musím toho Vína trochu pokárat. Kde zas ten chlapík vězí.

Vín vězel po uši v dluzích nebo v náručí nějaké vnadné krasavice a pranic ho nezajímaly problémy jeho zaměstnavatele.

Lens si povzdychl a pokusil se odemknout rezavý zámek od plechové brány skladiště.

Tento jednoduchý úkon se mu ovšem nepodařil. Zámek se odemknout nedal z jednoho prostého důvodu - byl už odemčený.

Zloději? napadlo Lense, ale pak se uklidnil. Co by asi tady kradli. Vždyť momentálně by ve skladu nemělo být nic jiného než padesát tun Olmakonu...

To spíše jeho ženuška Evelyn za sebou zapomněla ve své zlobě zamknout.

Ale nezapomněla. Lens třímá v ruce zámek a zjišťuje, že ten mechanismus dosloužil. Podlehl korozi a zubu času.

Nu, nevadí. Lens odsunul vrata, která podezřele zaskřípěla. Vstoupil dovnitř.

Ovanul jej cizí zápach. Ale ne zas tak docela cizí. Podobnou vůni musel vnímat celou zpáteční cestu z Ornyxu. Právě takhle smrděl jejich náklad.

Jako hnůj...

Rozsvítil. Hala, natřená zevnitř šedou barvou, se zaplnila chabým odumírajícím světlem linoucím se ze šesti zaprášených žárovek.

Plocha o velikosti tří arů byla poloprázdná, padesát tun Olmakonu zas tolik prostoru nezabere. Ale Lens si znechuceně odplivl.

Olmakon totiž vůbec nebyl v pytlích. Olmakon skutečně nebyl bílý prášek.

Olmakon se podobal nejspíše tvárnici. Černým, pravoúhlým tvárnici.

Těžké hranoly ležely naskládány na paletách a ty byly nastaveny na sobě vysoko na tři patra. Zápach se linul z oněch kostek. Unikl z nich bytostně všemi póry, které zely z pórovité struktury.

Pěkné hnojivo, pomyslel si Lens. Někdo mi je ukradl a nahradil tvárnici. Ty nemají ani desetinu ceny. Z nich bych si tady nanejvýš mohl postavit domek, a to je k ničemu, jeden už mám...

Dotkl se jedné z kostek. Nebyla to tvárnice.

Pórovitá struktura byla na dotyk hladká jako porcelán, a vlastně i tak příjemná.

Lens na kostku zaťukal kloubem ukazováku. Jako kdyby klepal na mramor.

Hochu, tohle není hnojivo. A nejsou to ani tvárnice.

Lensovi se honila hlavou jediná myšlenka - co to vlastně má ve skladu?

Prošel se kolem té bariéry palet s kostkami - tak tomu materiálu zatím říkal, nemaje pro něj vhodnější pojmenování. Když přepočítal palety, zjistil, že jich je ve třech vrstvách po sobě dvacet na délku a deset na šířku. Na šesti stech paletách byly na každé uloženy necelé čtyři desítky kostek. Pěkně pozeňnané množství.

Pak zvedl hlavu a zjistil, že vzadu, v horním rohu té téměř vyřízené řady, jedna paleta chybí. Ta díra doslova zívala přímo ke stropu.

Nic neopravňovalo Lense k přesvědčení, že palet bylo ještě nedávno šest set. Ale nikdo by nevyrovnal zboží takhle přesně a nechal současně nevyplněný jeden roh. Nepůsobí to esteticky. Firma, která materiál z rakety vykládala, pracovala skutečně precizně. Rady palet byly vyřízené jak vojáci.

Lense nenapadlo nic jiného, než že chybějící paletu někdo ukradl. Někdo ukradl jeho šestatřicet kostek. Pokusil se toto množství přepočítat na peníze, ale hanebně ztroskotál. Vždyť ani nevěděl, kolik tyhle kostky stojí a k čemu jsou dobré. A už vůbec nevěděl, za kolik a komu by je mohl prodat. Ale hnojit s nimi pole, ne, Lensi, to asi nepůjde.

Pak zaostřil zrak do jednoho tmavého kouta. Zaostřil jej tam proto, že mu jeho sluch napověděl, že právě tam se něco pohybuje. Così tam zaharašilo.

Když se trochu rozkoukal, zjistil, že tam v tom rohu leží chybějící paleta.

Bylo to zajímavé, ale trochu ho to potěšilo. Měl skoro radost z toho, že mu nic nechybí, přestože by měl spíš projevovat radost, kdyby sklad byl v tuto chvíli prázdný.

Ale skutečně je vidět pohyb. Lens na zlomek vteřiny zahlédl něco, co mohlo být velké snad jako bobr, možná jako nedorostlá koza.

Vzpomněl si na doby, kdy měl problémy s krysami. Ale to už je pryč. Od té doby, co tady neskladuje potraviny, přestěhovaly se ty mrchy do jiných revírů. Že by se vrátily? To by jim ty kostky musely zachutnat...

Ne, je to mnohem větší než krysa. Teď to Lens viděl úplně zřetelně.

Opice...

Opice v jeho skladě? A dokonce oblečená opice. Někomu utekla z cirkusu.

A vida, není sama. Teď žalostně piští a prchají pryč.

"Táhnete, potvory, co tady vlastně chcete?" vykřikl Lens a přemýšlel, čím by po nich hodil. Neměl u sebe nic, jenom klíče a zrezivělý zámek.

Opice obíhají kolem palety, snaží se před Lensem ukrýt. Co tady s takovou chamradí? Mít tady tak svou flintičku. Ale než pro ni Lens doběhne, zmizí ta havěť v nějaké skrýši. Ty mrchy potřebují dostat za vyučenou hned teď.

Lens příliš neuvažoval. Ruka se zámek se rozmáchla. Zrezivělý kus šrotu prolétl těch deset metrů a narazil do jedné z kostek položených na paletě.

Zazněl lahodný zvuk. Jako kdyby někdo udeřil na gong. Lensovi připadalo, jako kdyby zámek při kontaktu s kostkou rozkrásl jiskru.

Pak onen předmět dopadl na podlahu a zmizel ve vrstvě prachu u stěny. Ani jedna opice, jak se dalo očekávat, nebyla zasažena. Přesto však se ti tvorečkové rozběhli pryč a schovali se před Lensem za celou tou bariérou palet. Lens dokonce tušil, že skáčou nahoru a ukrývají se na celé té vrstvě palet.

Napočítal jich přinejmenším šest.

Tak vy takhle, potvůrky, říká si Lens.

Přešel pomalu k opuštěné paletě a tu zjistil, že kostky jsou z ní napůl složeny. Na podlaze našel krátké dřevěné válečky, seřazené do zakřivené řady a směřující k zadní stěně skladu, v níž kdosi vyřízl díru. Pěknou hranatou díru, akorát tak na jednu kostku. A když strčil do té kostky, co ležela na válečkách, rozjela se právě tím směrem.

Tak přece jen zloději!

Když kostky přepočítal, zjistil, že čtyři chybí.

Opice že by kradly kamenné kostky? To Lensovi připadalo až příliš divné. Skutečně je tady příliš málo světla.

Neuškodí, když si na ně posvítí, a právě tak neuškodí, když si dojde pro pušku.

Nejsou to sice právě dravé šelmy, ale takováto havěť dá mnohdy víc práce než nějaký ten tyranosaurus.

Pak viděl, že u stěny se něco blýská. Ležel tam nějaký zvláštní předmět, kterého si ještě před chvílí nevšiml.

Sehnul se a vzal jej do ruky.

Dost dlouho mu trvalo, než pochopil, co vlastně drží v ruce. Teprve když stiskl malé červené tlačítko v pravém horním rohu displeje, rozsvítila se červená dioda a ozval se z té úhledné černé krabičky elektronický hlas:

"Jsem automatický magnetický bezpečnostní zámek třetí generace," naslouchal Lens udiveně výkladu. "Pokud mne hodláte použít, představte se jménem a příjmením. Od tohoto okamžiku budu reagovat pouze na váš hlas. Pokud chcete, aby zámek mohly odemknout také jiné osoby, musí mi být vámi osobně představeny.

Těší mne, pane, že jste si zakoupil nový výrobek naší firmy. Jsem automatický magnetický bezpečnostní zámek třetí generace," pokračoval stroj. Lens pochopil, že teď bude omílat totéž do omrzení, znal logiku těchto samovnučujících se automatů.

"Ne, děkuji, zatím tvé služby nepotřebuji," řekl a zámek se uklidnil, jen červené světélko zářilo, aby Lens věděl, že přístroj je kdykoli připraven k použití.

Přemýšlel, kde by se tady takový zámek vzal, ale nic ho nenapadlo. Zasunul jej do kapsy, a pak se rozhodl, že sebere i ten, kterým se pokusil zahnat tu opičí čeládku.

Ale ať se snažil sebevíc, ať obešel paletu desetkrát kolem dokola, po jeho starém zrezivělém zámku jako by se slehla země. Jediným důkazem, že ještě před chvílí zámek existoval, byl svazek klíčů a na něm ten jeden, který právě pozbyl jakéhokoli významu.

3.

"Zatracený potvory chlupatý," remcal Lens Kōrk, když se přebíral ve své sbírce zbraní. Právě držel v ruce kulovnici, ale záhy usoudil, že to je jako jít s kanonem na zajíce, a těžkou pušku odložil. Chvilí zápasil s myšlenkou použít laserové pistole, ale její používání v zóně Země nebylo právě legální a dostat se do konfliktu se zákony, když je člověk na štíru s ekonomickou situací, by nebylo právě příjemné. Navíc Samson hledá každou záminku, jak by svého šéfa pohnal když už ne před orgán reprezentující zákon, tak alespoň před dozorčí orgán v pojetí Lensovy vlastní manželky. A tu radost mu Lens neudělá.

Nakonec zvítězil kompromis. Taková brokovnice je pro danou situaci jako šitá. Nenadělá moc hluku a pár broků v kožichu si taková opice zapamatuje nad smrtí a bude se Lensovu revíru na hony vyhýbat.

Nabral ještě plnou kapsu patron a pomalu se vracel zpět ke skladišti. Zevnitř slyšel jakýsi rachot. Přidal proto do kroku. Udiveně stanul hned na zápraží. Když se rozkoukal, pochopil, že své pevné místo v bloku opustila další paleta s černými kostkami a jakási neznámá síla ji posunuje směrem k vyhlodanému zadnímu východu.

Že by to měly na svědomí ty opice? bručel Lens. Tohle vypadá na skutečné zloděje. Ale to by musel být blázen, kdyby mi tady kradl to, o co nikdo nestojí.

Ale opravdu o ty kostky nikdo nestojí? Lensi, kam jsi dal rozum? Vždyť ty tady všude nabízíš hnojivo, a zatím ti ve skladě leží úplně něco jiného...

Jen si připomeň, jak to bylo na Ornyxu. Opravdu nevíš, co ti nakládali? Vždyť jsi viděl pytle. Desítky pytlů na paletách...

Jakto, že teď je sklad plný kostek? A teď dokonce i plný opic!

Tamhle dokonce čtyři zvířata tlačí celou paletu ke stěně, další dvě z ní skládají pracně cihly a pokládají je na válečky.

Tři cihly ujíždějí směrem k východu a jedna se dokonce ztrácí venku...

Tak takhle ne, milánkové, takhle ne.

Lens zalíčil. Pažba se mu těsně přimkla k rameni. Jen na chvíli zaváhal, protože se mu přes mušku brokovnice zdálo, že ty opice jsou nějak podivné, ale v okamžiku, kdy další cihla dospěla k díře a měla zmizet v terénu, pocit ponížení u Lense převládá a současně zvítězila lovecká vášeň.

Stiskl spoušť.

Rachot uvnitř plechového skladiště byl mnohem větší, než Lens očekával. Kdyby měl sklad zamořený myšmi, měl by od nich dozajista na dlouhé měsíce pokoj. Ale na opice, jak se zdálo, Lensův výstřel žádný velký vliv neměl.

"Tetičko Sáro, kdybys to jen viděla..."

To bylo vše, nač se Lens po svém výstřelu zmožil. Tato slova pronesl nahlas, a pronesl je v poloze vleže, do níž se krátce před svým výstřelem poroučel.

Nevěděl, jak se to mohlo stát, ale snad desetinku vteřiny předtím, než jeho ukazovák stiskl spoušť, se mu podlomily nohy. Broky, které by určitě naporcovaly kožich nejbližší opice na sekané řízky, se takto platonicky odrazily od kovové stěny a zabubnovaly i na stropě. Nezpůsobily viditelně žádnou škodu, ale také žádný užitek.

Pak uslyšel těsně vedle svých uší cupitání jakýchsi nožek. Když stočil oči tím směrem, mohl jen zahlédnout, jak se dvě malé postavičky ukrývají za vysokým stohem černých kostek.

Jako kdyby se mu vysmívaly! Vždyť ani dokonce nepřerušily svou zlodějskou činnost!

Ještě vleže vypálil po těch dvou, které mu drze podrazily nohy. Pochopitelně, nic se nestalo. Včas se stačily skrýt.

Lensův obličej se naplnil krví. Tak tohle se mu už dlouho nestalo. Dva výstřely a ani jeden zásah. Vstal a přiblížil se k pracující četě. Zaslechl jakési zapištění.

Teprve teď se dali zloději černých kostek na ústup. Další výstřel mezi ně vnesl zmatek. Přebíhali z místa na místo a

Lensovi se zdálo, že už je konečně dostal tam, kam chtěl. Ale když vystřelil po čtvrté, zjistil, že opět nezasáhl.

Když se teď rozhlédl, pochopil, že zlodějské opice kamsi zmizely. Jen jediná, snad poslední z nich, se krčila za kostkou, která byla právě určená k "expedici".

Zamířil tentokrát velmi pečlivě a byl si jist, že už musí zasáhnout.

"Vycpu si tě a postavím tě na příbormník," řekl polohlasem, a stiskl spoušť.

Z výrazu, kterého Lens vzápětí použil, by teta Sára neměla vůbec žádnou radost.

Zásobník byl prázdný.

Znovu nabil a po očku sledoval, co se děje v terénu. Nic, opice stála vytrvale na svém místě a ani se nesnažila příliš schovat.

"Tak na co čekáš, potvoro?" divil se Lens. "Vypadni za ostatními, když jste mě tak převezli," dodal otráveně. Už ho dokonce přešla chuť i na lovecké trofeje. Co je to za bláznivé nápady vystavovat si doma vycpané opice...

Jako kdyby zaslechl slabé chichotání.

"Nu, máš, cos chtěl," podotkl Lens, zamířil a vypálil z obou hlavní.

Pak se pokřížoval a zavřel oči před tím přívalem světla.

Když je opět otevřel a trochu se vzpamatoval, snažil se pochopit, co se vlastně stalo. Jako kdyby se mu ta jeho brokovnice, poctivá stará brokovnice, proměnila v nejprůbojnější laserovou zbraň. Jen se podíval do zásobníku, čím vlastně svou pušku nabil, ale nenašel v něm nic než šest brokových nábojů.

A přece. Jakmile vystřelil, zřetelně viděl dva žhoucí paprsky, které jako kdyby vylétly z té zvláštní černé cihly a pokračovaly přesně ve směru jeho výstřelu.

Kam? Co vlastně trefil?

Rozhodně ne žádnou opici. Tu kdyby trefil, tak by nutně ležela na podlaze, či lépe ten uhel, na který ji paprsky spálily. Úlovek tedy žádný. Zato v zadní stěně skladiště, těsně vedle vyříznutého otvoru, spatřil Lens ve stěně dva kulaté otvory. Když se na ně podíval pozorněji, poznal, že mají přesně stejný průměr jako obě hlavně jeho brokovnice. Ničemu nerozuměl. Broky, které se do té doby neškodně odrážely od plechové stěny a ani ji nedokázaly prorazit, najednou tutěž stěnu doslova propálí?

Nu, ale ty opice alespoň zahnal. Vyšel ven ze skladu a obešel budovu.

Z plechové stěny zely dva přesně vysoustružené otvory a trochu páchly. Když se podíval v prodloužené ose výstřelu, pochopil, jeho výstřely měly poněkud větší průbojnost, u brokových nábojů zpravidla neobvyklou.

Zasáhl přesně základy domku, který se svou ženou Evelyn obýval a v němž měl i svou kancelář.

Betonové základy byly provrtané jako laserem. Když se sehnul a podíval se do otvoru, viděl, že domem prochází světlo skrz naskrz, výstřel tedy prorazil základy jako by byly z papíru a paprsky pokračovaly na své destrukční cestě, aniž je cokoli zbrzdilo.

Když opatrně vykoukl zpoza domu, přestal mít jakoukoli chuť pokračovat v chůzi. Spatřil policajta, který se udiveně rozhlížel. To, co jej donutilo zastavit právě před Lensovým domkem, byly dva kulaté otvory vykrojené v karosérii jeho automobilu.

"Hej, občane, počkejte okamžik!" zavolal policista na Lense.

Lens dělal, co mohl, aby svou brokovnici před všetečnými zraky orgánu představujícím zde zákon schoval, ale nebylo to nic platné.

"Co vy tady s tou brokovnicí?"

"Já... ehm... jaksí."

"Nevíte něco o tomhle?" ukázal policajt na svůj poškozený automobil. Lens pochopil, že podivný energetický výboj prošel automobilem a pokračoval dále ve své pouti. Ale dál, dál už vlastně neměl co zasáhnout, protože mezi budovami na protější straně ulice byla proluka. Snad se to obejde bez dalších nepříjemností...

"Co má být?" ptal se Lens a trochu se mu ulevilo, když viděl, že v jeho domu jsou maskovány hustými keři, takže je policajt nemůže vidět.

"Někdo si tady ze mne pěkně vystřelil," řekl nakvašeně policajt. "Nevíte, co by to mohlo znamenat?"

"Ne, to nevím," řekl Lens a dělal, že se o průstřely v automobilu blíže zajímá.

"Nevíte o někom, kdo by tady v okolí měl laserovou pušku?" projevoval nadále policajt neobyčejnou zvědavost.

"Nevím, seržante," pokrčil rameny Lens. Stále třímал v rukou brokovnici a byl dost nervózní.

"Ne? A co vy to máte v ruce? Po čem vlastně střílíte?"

"No, nechťel jsem střílet," podotkl Lens. "Ale přemnožily se mi tady krysy, a to víte..." plácl první pitomost, která ho napadla.

"Tak krysy, říkáte?" opáčil policajt. "Ukažte," vzal Lensovi zbraň a vysypal zásobník.

"Broky. Hm, samý broky. Tak vy jste nikoho s laserovou puškou neviděl, co?"

"Prosím vás, seržante, ukažte mi laserovou pušku, která by dokázala něco takového."

"Vy o tom nějak moc víte, občane, nemyslíte? A nejsem seržant, jsem jen strážmistr. Ukažte mi váš zbrojní pas, a lovecký lístek."

"Ale to přece nemá s tím vaším autem nic společného. Kdoví, co..."

"No, co jste chtěl říct?" řekl popuzeně strážmistr.

"Ale nic," pokrčil rameny Lens a odešel pro patřičné doklady.

"A vida, tak lovecký lístek máme šest měsíců propadlý," rozzářila se strážmistrova tvář. "A navíc vůbec neplatí pro oblast Země."

Lens mlčel a kousal se do rtů. Nejvíc ho švalo, že ve skladišti asi vesele pokračuje rejdní opic a on nemá nejmenší šanci jim v tom teď zabránit. A taky se může stát, že se k tomu nachomejtné jeho Evelyn, a bude to mít ještě masnější.

"Jste ochoten zaplatit pokutu ve výši dvou set kreditů?"

"Nešlo by to nějak ututlat, seržante? Vždyť vy jste od dopravy..."

"Jste ochoten zaplatit pokutu ve výši tří set kreditů?"

"Jsem," řekl rychle Lens a podal policajtovi příslušnou částku. Po pravdě řečeno, když byl pro doklady, strčil si do kapsy pět set kreditů, a tak mohl být rád, že se to obešlo jen se třemi stovkami. Jen ať ho, proboha, nenapadne obcházet barák. To by mohlo skončit hůř.

Strážmistr vzal tři stovky, odpočítal pokutové bloky, zasalutoval, a nasedl do vozu. Pokusil se nastartovat, ale jeho pokusy byly marné.

"Hej, člověče, tak mě přece pojdte roztlačit," ale Lens zaslechl jeho slova už zpoza domu. "To tak, holenku, ještě tě budu roztlačovat. Vždyť máš prostřelený motor."

Zmizel v komoře a rychle schoval brokovnici do krytu.

A v tu chvíli jeho pohled zaznamenal past na hystepse.

A pochopil, že našel to pravé.

Zapomněl na policajta a na to, že se černá uniforma před domem rozčiluje v nepojízdném voze.

Nachytá ty opice pěkně do pastí. Něco takového ještě nezažily.

Past sklapla za čtvrt hodiny poté, co ji Lens nastražil.

Lens umístil past hned vedle uměle vyhlodaného otvoru. Opice se nemohly do skladu vrátit jinudy než tímto vchodem. A past na hystepse, tu prostě vidět nemohly.

Hysteps byl živočich obývající luhy na planetě Grindaru v soustavě Quidaru. Vedl zvláštní způsob života a zvláštní byly i pasti. Byly to vlastně gravitační trychtýře. Neviditelné, a to bylo důležité. Zatímco vlastní zdroj těžké gravitace mohl být třebašadesát metrů daleko, v samotném ohnisku nebylo nic vidět.

Pochopitelně, i když opičáci mohli se zaujetím sledovat, co to vlastně Lens kutí tam v opačném rohu, nemohli si to dát nikdy dohromady s pastí na hystepse. A pokud ano, nikdy nemohly vědět, kde je vlastně její ohnisko.

Lens nachystal past v jakémsi transu. Vůbec si neuvědomil nebezpečí, jakému se vystavuje. Policajt stále ještě venku marně startoval vůz. Co kdyby se přišel podívat, čím se Lens zabývá? Z toho by rezultovala přinejmenším konfiskace pasti, v horším případě pak odejmutí lovecké licence. Nu a kdyby strážmistr do pasti šlápl, měl by Lens co dělat i se soudem.

Ale v momentě, kdy policejní vůz kdosi odtáhl, měl Lens pěkně před sebou jeden úlovek.

To ovšem už viděl, že to není opice.

Především to, co se do pasti chytilo, a teď se žalostně tisklo k zemi v marné snaze osvobodit se, mělo šaty. Lense původně zmátl to, že šaty byly zhotoveny z kůže obrácené srstí navrch. Takhle zblízka mu tvoreček připomínal oděním spíš Eskymáka, ale tím podobnost končila. Ruce té bytosti dosahovaly až téměř k zemi. Když se tvoreček napřímil, Lens zjistil, že jeho nohy mají jen poloviční délku.

V důsledku byla Lensova kořist humanoidního typu, byť nebyla vyšší než sedmdesát centimetrů. Ta podobnost s opicí byla na dálku až neskutečná. Zblízka, když se jí Lens mohl podívat do tváře, viděl, že má celkem inteligentní obličej, i když protivně šedé barvy. Ale oči, ty se celkem podobaly lidským.

Lens viděl, že tvoreček v pasti na hystepse dost trpí, a tak jej přesunul do malé klícky. Tam jej nechal vyklouznout z ohniska a past přesunul.

Skřet se chytil pěti prsty mříží a vycenil na Lense zuby. Potom zaprskal.

"Hele, malej, tohle na mně neplatí," podotkl Lens, a nedoufal, že mu skřet bude rozumět.

Stalo se, co neočekával. Malý šimpanzí tvor promluvil, a dokonce pozemským jazykem. Skutečností bylo, že jeho slovní zásoba byla mizivá a o správné výslovnosti nemohla být řeč, ale po chvíli se s ním Lens celkem dorozuměl.

"Proč jste mi tady kradli kostky, vy dovedové?"

"Jaké kostky?" zněla otázka skrývající v sobě opovržení.

"Tyhle," ukázal Lens kvádr ještě stojící na válečcích a připravený k odvezení.

"To nebýt kostky," zněla odpověď, v níž se stupeň opovržení ještě vystupňoval.

"Ksakru, tak co to je?"

"Vy na Zemi být velmi zaostalá rasa," dověděl se Lens překvapující skutečnost.

"Hlavně že vy jste na nejvyšší úrovni," snažil se Lens hovořit právě tak opovržlivě, ale příliš se mu to nedařilo. "Co jsi vlastně zač?"

"Já být Krandal, posel královna from Angarast," zasípěl skřet a tvář mu téměř zbělala, jako kdyby bylo pod jeho úroveň hovořit s někým tak nízko postaveným jako je Lens Kōrk.

"Ach tak, královnin vyslanec," podotkl Lens. "Slyším poprvé, že by diplomatická mise bezostyšně kradla."

"Wir nekrást," osočil Krandal Lense. "Cihly být our. Naše. Patřit nám. Brát si jen to, co nám patřit."

"Jo tak, cihly? A ony vám patří? Jistě tě bude zajímat, že na ně mám řádnou kupní smlouvu."

"Ty nemít smlouvu. Naše královna vo tom nothing... nic nevědět," konstatoval Krandal a trochu se uklidnil.

"Mě nezajímá vaše královna," odsekl Lens. Při těch slovech sebou Krandal divoce zazmítal a začal metat po kleci kozelce, jako kdyby marně hledal noru, v níž by se mohl ukrýt před takovým rouháním.

"Ty ukrást cihly vođ Angarast," sípěl Krandal. "A za ty mít trest. Správný... ne, spravedlivý."

"Tak já krást? A co dělat ty a tvé ostatní opice?" bezděčně Lens napodobil svéráznou Krandalovu mluvu. Ohlédl se. Dvě desítky skřetů podobných Krandalovi zmizely za paletami. Asi se bály, že je stihne podobný osud.

Kdyby se na mě vrhly, asi by si ty cihly odnesly všechny. Naštěstí jsou to pěkné padavky, napadlo Lense. Ale měl bych to tady s tím malým prďolou co nejdřív ukončit.

Ale Lens vůbec nevěděl, co má dál podniknout. Má jednoho, to je pravda, ale co s ostatními. Musel by sem povolat policajty, aby mu pomohli sklad očistit od téhle verbeže. Ale s policajty právě v tuhle chvíli nechce Lens mít vůbec nic společného. Může zavolat Vína a Samsona, ale než je sežene, má sklad rozkraden a cihly budou někde v pánu.

A co by potom musel vyslechnout od Evelyn...

Škoda hovořit.

Tady tenhle Krandal vypadá docela inteligentně. Snad se s ním může dohodnout. Třeba mu Lens ty cihly prodá, i když Krandal tvrdí, že jsou jeho majetkem. Současně však jedním dechem tvrdí, že se jedná o diplomatickou misi.

"Poslyš, Krandale, jestli jste vyslanci vaší královny, pak jistě máte nějaké pověřovací listiny."

"Co to být?"

"Listiny. Doklady. papíry, které dokazují, kdo jste. Jistě královna posílá nějaký vzkaz."

"Královna neposlat žádný vzkaz. Královna nařídít. Vy najít cihly, které Lens Kōrk ukrást tam v Ornyx. A fořr domů."

"Vy máte raketu?" projevil zvědavost Lens.

"Krandal nediskutovat s člověk Kōrk. Krandal být v ponižující postava. Krandal mlčet."

"Co je ponižujícího na tom, že ses chytil do pasti, ty šizuňku," usmál se Lens a chtěl skřeta cvrnknout do nosu. Málem neuhnul jeho vyceněným tesákům.

"Krandal od této chvíle mlčet. Krandal nic neříkat."

"Jo, hochu, tak to tady zcepeníš," škrábal se Lens na hlavě a přemýšlel, co učinit. Předat toho zlodějíčka policii? Prosím, ale co si na něm kdo vezme. Je to prokazatelně cizinec, a ať už má nebo nemá nějaké doklady, nečeká jej v nejhorším případě nic jiného než vyhoštění. Pokud bude muset Lens doložit způsobenou škodu, může se zjistit, že na toto zboží nemá vůbec žádný doklad, a to, že se mu pytle s hnojivem nějakým zázrakem proměnily v tvárnice, před úřadem nijak neobstojí. Z toho by koukala jen pěkná pokuta a v horším případě ještě pořádná ostuda. Kde jen vězí ten zatracený Samson? Když tady má být, tak se ho Lens nijak nedovolá. Navíc nemůže opustit skladiště, protože pak by se ihned ostatní skřeti dali do práce...

"Hele, co vy jste vlastně zač," zkusil Lens navázat přetrženou nit z opačného konce.

"Posly královna. Naše země být Angarast."

Přece jen ten Krandal nevzal svůj slib mlčení tak vážně.

"Tuhle násobilku už jsem slyšel. Je královna právě tak ohyzdná jako vy?"

Lens tímhle způsobil malé vzbouření. Jak se vůbec může někdo hovořit tímhle způsobem o všemocné královně? Krandal zaslíntal a spustil.

"Ty mrzký červ, až se dostat na Angarast, on už ti kat vysvětlí, jak hovořit o královna. Ty si pamatovat, že my, vyslanci, být z ušlechtilého rodu. My být Drygnarové."

"Tak to jsme se dostali o kus dál. Královna, jak jsem pochopil, není z vašeho ušlechtilého rodu, co?"

"Co ti do toho. Ty holobrádek."

"Pokud mám s někým vyjednávat, musím vědět, co je zač."

"My nevyjednávat s ničeho. My si odvézt, co naše. A tím být šlus."

"A copak vám tady asi tak patří, co?"

"There moc paleta s cihla."

"Tak pozor, pozor, ctěný pane Krandale. Za tyhle cihly jsem na Ornyxu zaplatil nekřesťanskou částku."

"Na co být cihly pro planeta Země, milý Lens Kōrk?"

"Co je ti do toho, milý Drygnare," odsekl Lens. "Kšeft je kšeft."

"Málokdy Drygnar vidět takový typ omezenec," podotkl Krandal. "Ty nám jít z cesta. My uklidit cihla. My odletět."

"Tak dost. Už mě to nebaví. Uděláme jinou dohodu, Krandale. Já tě teď pustím z pasti a vy odletíte. Bez cihel. Vráťte se s řádným pověřením od vaší královny a s kupní smlouvou."

"Vida, člověk Kōrk dostat rozum," podotkl Krandal. "Návrh smlouva my mít tady. My být vždy ready."

"Tak to je jiná. Ukaž smlouvu."

"Ne, ne, ty mě nejdřív pusť z past."

"Až ukážeš smlouvu."

"Já nejednat v nízká post," řekl rozhodně Krandal a sroloval se do jakési kuličky podobné spoře. Lens tenhle posunek neznal, ale pochopil, že se to může podobat indiánskému howgh.

Ještě chvíli se snažil s Krandalem dohodnout, ale když viděl, že to k ničemu nevede, uvolnil gravitaci a vypustil Krandala z pasti.

Maličký Drygnar ožil jako pokropený živou vodou. Vyskočil, protřepal si údy, které zjevně nedoznaly žádné úhony, a pak hvízdavě zapištěl neznámým jazykem.

Odevšad se do prostoru skladu doslova sesypaly přinejmenším tři desítky dalších Drygnarů.

"Moment, moment, co to děláte?" vykřikl Lens, když viděl, že se všichni chápou přerušového díla.

"Co bychom my dělat. Nakládat náklad."

"Ty říkat něco o smlouvě," přešel Lens bezděčně na zvláštní způsob Krandalovy mluvy.

"My nejednat, dokud být cihly z Angarast na nepřátelská planeta," řekl rozhodně Krandal. Tři cihly se rozjely po válcích směrem ze skladu, další paleta se snesla k zemi. Drygnarové projevíli neobyčejnou pracovní iniciativu.

"To je ale proti úmluvě," vykřikl Lens a rozběhl se k průlomu ve zdi, aby zastavil počínání, které v důsledku hrozilo krachem jeho skvělé a dosud dobře prosperující firmy.

Nedoběhl. Náhle cítil, jak mu nohy vážnou jakoby v blátě, a pak na něj dolehla neobyčejná tíha, která ho téměř srazila k zemi. Chtěl zvednout ruce, ale připadalo mu, že jsou z olova.

Pochopil, že se sám chytil do pasti, z níž před chvílí dost nerozvážně osvobodil proradného skřeta.

Ať sebou cukal sebevíc, nepodařilo se mu vysmeknout. Pasti na hystepse jsou postaveny na solidní konstrukci.

A tak Lensovi nezbylo, než sedět, trpět pod prohýbající se páteří, a sledovat Drygnary, pilné jako včeličky, jak celý jeho obchodní kapitál stěhují ven ze skladu.

A seděl tak v pasti, dokud poslední cihla z Angarastu neopustila skladiště. Za celou tu dobu se ve skladu neukázal ani Vin, ani Samson, a Lens je proklel do horoucích pekel. Nu a na štěstí se neukázala ani Evelyn, za což jí byl Lens docela vděčný, protože ho nenašla v tom potupném postavení. Už takhle jí byl denně pro smích, od této chvíle by jeho prestiž poklesl až k nule.

"Haló, vy zmetkové. Už jste ukradli všechno. Tak co kdybyste mě pustili?"

"Stát se," řekl Drygnar Krandal, když se vyzývavě postavil na dosah Lensovy ruky. Mít tak volné ruce, tak bych toho zmetka rozplácl o stěnu, pomyslel si Lens, ale ruce, které ho silně brněly, přidržovala zvýšená gravitace u země jako ten nejsilnější magnet.

"My teď pustit člověk Lens Kōrk. My teď dělat jednat."

Konečně se Lensovi ulevilo. Pracně se postavil a cítil, jak se mu opět pozvolna začíná rozbíhat krevní oběh.

"Ksaku, o čem chcete jednat. Všechno jste ukradli, potvory."

"My jednat o transport na Angarast."

"Jak, transport?"

"My naložit do raketu. My neumět odvézt."

"Jak, neumět odvézt."

"Ty podívat ven."

Lens v očekávání nepříjemností vyběhl ze skladu a tam s překvapením zjistil, že dvojice Drygnarů nakládá poslední cihlu na palubu jeho Lysbeth.

5.

"Ach, tetičko Sáro, kdybys to jen viděla," sepjal Lens Körk ruce směrem, kde mohl jen tušit nebesa, protože kolem se do všech stran rozprostíral ten nejčernější vesmír. "Kdybys jen viděla, tetičko Sáro, co se tady děje. To je ten nejbláznivější let, jakého jsem se kdy jen mohl účastnit." Pokřičoval se.

"Teto Sáro, to není let, to je Apokalypsa."

Rozpřáhl ruce a narazil klouby prstů na stěny kabiny. Té nejtěsnější kabiny, která mu zbyla. Všechny prostory lodi zabíraly tři desítky Drygnarů a hora cihel z Angarastu. Cihly, které se při přepravě z Ornyxu na palubu lodi pohodlně vešly, nyní zabíraly nejen celý nákladový prostor, ale i většinu obytných kajut. Když chtěl Lens přesunout tři cihly do pilotní kabiny, protože je našel ve své posteli a neměl kde spát, setkal se se zavilým odporem Vinetoua Smithe.

"Podívejte se, šéfe," prohlásil černý pilot s ironickým podtextem v hlase. "Jsem u vás zaměstnán jako pilot, prosím. Vykonávám vše, co je nutné, a neremcám. Že mi neplatíte, na to už jsem si zvykl. Že jste se splátkami pozadu skoro o pět let, to je také normální. Ale nemůžu strpět, aby byly za letu porušeny všechny bezpečnostní předpisy, nemluvě už o předpisech dopravních a dalších vyhláškách odvozených ze zákona. Kdo zaplatí pokutu za špatně naložený náklad? Vy? Nenechte se vysmát. Já, rozumíte, jenom já. Vy máte vždycky do kapsy pěkně hluboko. Kdyby hlídka našla tenhle sajrajt v kabině, moh bych taky přijít vo licenci. Neříkejte mi, že se o mne potom postaráte. Na takový kecý už sem dost starej. Buď ty bedny vodnesete a já poletím dál, nebo vod týchle chvíle nehnu prstem."

Vzhledem k tomu, že se loď blížila k pásu asteroidů, působila Vinova slova dost hrůzostrašně. Lens pokrčil rameny a tři přebývající cihly zase odnesl. Vecpal je plným úsilím pod svou postel, která se tak zvedla téměř až ke stropu. Po celou dobu letu tak neměl Lens k spánku víc prostoru než šterbinu o výšce asi tak třicet centimetrů.

Chvilími zápasil s myšlenkou vyhodit tři přebytečné cihly do kosmického prostoru, pak si to ale rozmyslel. Právě tyhle tři chybějící cihly by mu mohly v závěrečném součtu chybět, a to by mohlo být nemilé. Už poznal, že jednání se zástupci Angarastu není právě žádný sladký med.

"Jak mám zanést tuto cestu do pokladní knihy, pane?" projevil zvědavost Herkules Samson, stoje přitom na špičkách. Nebylo mu to nic platné, stále hleděl na Lense zdola.

"Pokud vím, stal jste se mým společníkem, že se dokážete orientovat v elementárních základech účetnictví," utrl se na něj Lens. Vždy, když se mu podařilo odpoutat se od Evelyn, byl v bojové náladě. Jeho suverenita v jednání s ostatními pak klesala úměrně tomu, jak se blížil den návratu.

"Jde totiž o to," pokračoval Samson, "že pokud jde o cestu ryze obchodní, pak budeme odvádět daň pouze v zóně Země. Pokud však se jedná o pokoutní pašování zvláštních materiálů, následně hrozí..."

"Ven!" zařval Lens. Už měl toho skrčka dost. "Samozřejmě, že se jedná o cestu obchodní."

"V pořádku, v pořádku," pokračoval Samson tímž tónem. "Ale v které kolonce máme zaneseno nabytí toho zvláštního majetku, který vezeme."

"Tak se podívejte, vy jeden pokoutní účetní. Za to, co se nakupuje za mé peníze, jste více méně odpovědný vy. Co jste nakoupil na Ornyxu, jedeme prodat na Angarast."

"Budiž, pane Körku, budiž. Ale... kde je ten Angarast. Nemám ho tady v hvězdných mapách..."

Tady zasáhl Samson Lense do živého. Po pravdě řečeno Lens už si celé ty tři dny, které trval tento let, lámal hlavu tím, kde je svět zvaný Angarast.

Na Samsonovu otázku neodpověděl. Vstoupil po hodině do pilotní kabiny, kde našel Vína příjemně relaxujícího s nohama na panelu palubního mozku.

"Kdy už přejdeme do mimoprostoru," vybafl Lens na svého pilota. Jeho znalosti pilotování sahaly přesně po tuto hranici.

Vin nemínil před svým nadřízeným provést cokoli, co by jej opravňovalo si myslet, že má být jen špetku autority.

"Proč?" vybafl směrem k Lensovi, čímž jej téměř odzbrojil.

"Chcete tím naznačit, že celou tu vzdálenost proletíme Euklidovským vesmírem?"

"Jakou vzdálenost?" odsekl kysele Vin.

"Přece na Angarast to je tisíce světelných let," odpálil Lens od boku a viděl, že Vin má co dělat, aby se nedal do smíchu.

"Odkud máte, šéfe, tyhle informace," ptal se Vin.

"Přece od vyslanců z Angarastu."

"To je zvláštní, dostal jsem od nich schéma s touto letovou křivkou," sundal Vin nohy z panelu a odhalil tak rozzářený monitor palubního mozku. Dvakrát t'ukl do klávesnice, a když se nic nestalo, udeřil do panelu z boku hranou pravé ruky.

"Jak to zacházíte s mým majetkem?" rozhořčil se Lens, ale v tu chvíli na obrazovce naskočilo schéma sluneční soustavy. Modrá spirálovitě zahnutá křivka se pozvolna vzdalovala od Země s končila kdesi v pásu asteroidů.

"Chcete tím, Vine, naznačit, že Angarast leží v naší Sluneční soustavě?"

"Nechci naznačit nic. Chci tím jen říct, že na takhle bláznivou cestu jsme se nikdy neměli vydat. Vždyť já nevím, kam letíme! Ten potrhlý Krandal pořád jen mele: Přijít čas, přijít čas, nic jiného nedovede. Teď by tady někde měl být, křivka nám záhy skončí."

Jako na zavolání se Krandal objevil ve dveřích.

"Pane Krandale," oslovil Lens Drygnara až příliš uctivě, rozhodně uctivěji, než měl v úmyslu. "Dostávám se tady s pilotem Vinem do rozpaků. Ujistil jste nás, že cesta na Angarast je zcela jednoduchá, a nyní, jak i vám musí být z pohledu na panel zřejmé, nevíme, kam vlastně máme letět."

"Naše královna, když nás vysílá na tato podivná mise, míní, že při kontaktu s Pozemšťan může docházet k nedoplatek... ne, nedorozumění. Nikdy nenapadnout, že ta nedorozumění pocházejí z nedostatečné kapacity tvůh mozek."

"Tady nejste v parlamentě nebo na volebním shromáždění," řekl ještě stále klidně Lens Kōrk. "Vaše invectivy nehodlám komentovat. Pokud nebude trasa našeho letu jasně vymezena, dám příkaz k návratu."

"Tak za jedna, Kōrk. Trasa letu být vymezena zřetelně. A za dva, něco podobného být proti úmluva."

"Jaká úmluva?" rozhořčil se Lens.

"Když vy vězete v gravitační past..."

"To vynechte. Už si vzpomínám. Kurs letu je správný."

"Jaké past?" projevil zvědavost Vin.

"Vzpomněl jsem si, Smithi. Trasa letu je vytýčena zcela zřetelně. Nevím, jak jste si toho mohl nevšimnout."

"Tak to promiňte, šéfe, ale mám snad voči. Pohybujeme se právě po parabole s podezřelými parametry. Takhle debilní kurs snad neměl ani Gagarin."

"Tak se podívejte, pane Smithi," nasadil Lens ten nepřisnější tón, jakého byl schopen. "Uvědomte si, že dokud jste mým zaměstnancem, budete pracovat podle mých pokynů."

"Rád bych, šéfe, rád, ale přece se nenechám zabít."

"Pane Krandale," obrátil se Lens Kōrk k šimpanzimu muži z rodu Drygnarů, "můj pilot vyslovil podezření, že kurs lodi je chybný. Můžete nám k tomu něco říci?"

"Ne, pan Kōrku."

"Nerozumím vám, pane Krandale. Přece jste předal mému pilotovi těsně před startem letové parametry, pokud se nemýlím."

"My nevěděte, co mu předávat. To, co jsem mu dát do roky, předat a svěřit naše vládkyně. Co ona řekla, já věřím na slovo. Pokud být ona ten názor, že tento pergamen dovede správně k cíli, pak je to pro mne zákon. Naše vládkyně být neomylná."

"Vaše vládkyně má navigační kurs?" ušklíbl se Vin.

"Nevím, co to být," odsekl Krandal.

"Pozoruhodné," podotkl Lens a obrátil se ke svému zaměstnavateli.

"Šéfe, lituji, že jsem vůbec přistoupil na to, aby odstartoval bez přesného programu letu."

"Měl jsem za to, že vám jej Krandal předal, pane Smithi. Pokud je program letu neúplný, pak je to jen vinou vaší neschopnosti."

"To jsou příliš silná slova," zrudla Vinova tvář.

"Teď toho nechte," pokusil se ho zarazit Lens, když si uvědomil, že v této slovní pútkce zašel možná až příliš daleko.

"Pane Krandale," obrátil se ke skřetovi, "kde vlastně leží Angarast."

Pokud může opičí tvář nasadit výraz opovržení, pak to přesně vystihovalo způsob, jakým se Krandal zatvářil.

"Angarast ležet v samém centru kosmosa," prohlásil Krandal, čímž naznačil, že není důležitější planety. "Jak může někdo projevit tak zásada neznalost."

"Jo?" opáčil Vin. "Tak kde je?"

"Přece tady," ukázal Krandal na největší obrazovku, monitorující prostor před přídi rakety.

Lensovi se zdálo, že se pod ním propadá podlaha, která sice nebyla právě pevná, ale skýtala jakýsi pocit jistoty. Ve chvíli, kdy zjistil, že se ztrácí gravitace, pochopil, že se mu to nezdá.

Lysbeth se chvíli zmlátala jako káča a Lens nepřipraven na podobné působení živlů cirkuloval po kabině jako míček. Ale i přitom si stačil uvědomit, že to, co se náhle objevilo na obrazovce, není nic jiného než planeta, která tam určitě před několika málo okamžiky nebyla.

Vin Smith, ač nebyl připoután bezpečnostními pásy, přežil těch pár vteřin beztíže v plném zdraví. Skřet Krandal vylétl otevřenými dveřmi kabiny do chodby a několik minut ho pak nebylo vidět. Lens se nezajímal o jeho osudy. Ihned poté, co se mu podařilo zachytit se pevného tělesa, se začal zajímat o to, jak je sem vlastně náhoda v podobě podivného přírodního jevu přinesla.

"Kde to jsme, pilote?" položil pak přímou otázku. Pokud oslovil Vina pilote, bylo to pro tohoto hochy velké významování. V tuto chvíli však více méně znamenalo vděk za to, že Lens kritickou situaci přežil bez úhony.

Let lodi se vyrovnal. Planeta pozvolna nabývala obřích rozměrů. Celkem se podobala Zemi, ale tvary kontinentů se markantně odlišovaly.

"Soudě dle hvězdné oblohy nemohu tvrdit nic jiného, než že jsme stále ve Sluneční soustavě," podotkl dost nejistě Vin, a skláněl se k citlivým měřicím přístrojům.

"Dobře, ale co je tohle za planetu?" divil se Lens.

"Moment, moment," říkal si spíše pro sebe Vin a porovnával spektrum hvězdy, jejíž paprsky dopadaly na boční stínítka.

"Je mi líto, šéfe, ale tahle hvězda je Slunce. Poznávám Jupiter, Saturn i Venuši. Nic se nezměnilo."

"Co je to za planetu?" opakoval Lens netrpělivě otázku.

"Vím jen jistě, že to není Země," konstatoval suše a vyhýbavě Vin.

"Mně nezajímá, co to není," řekl Lens. "Rád bych se dověděl, co to je."

"Zemi však nikde nevidím," dopadala Vinova slova na měkké ostění pilotní kabiny.

"Před chvílí jsme ji také neviděli, a byl klid," odrazil Lens další nápor na své nervy.

"Před chvílí jsme ji neměli vidět. Ale když jsme provedli ten záhadný obrat, poněkud se proměnily parametry naší dráhy, a..." Vinova ruka ukázala na monitor a zamrzla v té poloze. Křivka letu zde náhle končila. Byla však přesně zrcadlová v porovnání s tou, kterou se mohli kochat ještě před deseti minutami.

"A co?" téměř zařval Lens. "Mám tomu snad rozumět tak, že můj vlastní pilot, který nalétal přinejmenším sto kiloparseků, zabloudil ve Sluneční soustavě? Vine Smithi, pokud se od vás nedovím, co je tohle za planetu..."

"Vítat vás v Angarastu, paní," dorazil konečně do kabiny potlučený Krandal.

"Chcete tím naznačit, pane Krandale, že tato planeta je Angarast?" podivil se Vin, a věru Lens ještě v životě neviděl udivenější výraz tváře.

"Ano, tato planeta být Angarast, centrum kosmosa," zněla pyšná slova hrdého obyvatele tohoto zvláštního světa.

"A kde je tedy Země. Vždyť ta planeta... ta vaše planeta má přesně stejné koordináty oběhu jako Země!" málem Vin na opičího muže křičel.

"Já obávat se, že Země už neexistovat," konstatoval Krandal. "V té chvíli, kdy vaše loď smetat gravitační víru, zmizet ten nádor na tvářici vesmír do... no tam... nenávratna. Nevěřit vy, paní, co s tím my potížit. Ta planeta, kterou vy nazýváte tak podivno Země, věčně svými výčnělky prorážeti ze sousední vesmíra a mnoho zboží, adresované na Angarast, končit u jiný adresáta. Naše vládkyně s tím neskonalé potížit. Pravda být, že zásilky nechat my někdy raději propadnout, než bychom riskovala konflikt mezi dvěma kosmosa, ale v případě cihly tomu tak rozhodně nebýt."

"A pročpak to?" bezděky řekl Lens, který se stále nemohl vyrovnat se skutečností, že někdo nazval jeho rodnou planetu nádorem.

"Cihly být základním stavebním... ten... šutr... naší civilizace."

Krandal tím řekl zjevně vše, ale nic tím nevysvětlil.

"Pane Krandale," uvědomil si Lens Kōrk naplno dosah toho, co šimpanzí muž řekl. "Mám tomu rozumět tak, že cesta zpět na Zemi je pro nás uzavřena?"

"Aj dont nou," odpověděl v jazykovém zmatení myslí Krandal. "Uvědomit si, že Země de facto nebýt, a brány do jiných kosmosa se otvírat jak řídit náhoda. Krandal za nic ručit..."

"Když jste se vydali do mého skladu pro cihly, tak jste se jistě žádnou náhodou neřídili."

"Ovšemže ne. Bránu nám otevřít mocné kouzlo naší královna."

"Pochybuju, že ta ženská bude mít jiné kouzlo než vyvinutá ňadra," ušklíbl se Vin.

Krandal zbledl, zešedivěl, zrudl, a marně hledal nějakou skrýš, kde by se mohl ukrýt před nedozírnými účinky nepředstavitelně urážlivých slov.

"Urážka královna majestát se trestat stejně jako urážka jméno boží. Přesto vy vítat na Angarastu. Doufala, že vás mocná vládkyně sama přesvědčit o tom, že je mocnou čarodějka."

"Šéfe," zbledl pro změnu Vin. "Raketa mě vůbec neposlouchá."

Tahal postupně za všechny páky, i laikovi muselo být zřejmé, že v lodi něco není v pořádku.

"Jste neschopný, pane Smithi."

"Těžko říct, právě chcipl motor," odušil Smith. "Teď už se můžeme modlit jen k božstvu Angarastu. Pozemské nám tady zjevně nepomůže."

"Přestaňte se rouhat, pohane," zrudl Lens.

"Raketové motory na Angarastu neprovozovat. Všechna kosmická plavidla přistávat za pomošči fluidní pole," konstatoval Krandal v domněnku, že mu všichni budou rozumět.

Neobvykle tichá loď se téměř volným pádem snášela k obrovskému disku planety. Kotouč se rozrostl natolik, že zakryl celou obrazovku, a řítit se vstříc raketě rychlostí vpravdě kosmickou. Potom, aniž cestovatelé cokoli pocítili, přešla loď plynule do horizontálního letu a prorazila hustá mračna.

Uprostřed pusté krajiny se objevilo rozlehlé město obehnané mocnými černými hradbami.

Bylo zjevné, že právě k hradbám tohoto města vede Lysbeth podivná neznámá síla. Vin se vzdal pokusů jakkoli ovládat loď a seděl ve svěmčesle se založenýma rukama. Lens, který už dávno ochraptěl, rovněž přestal nutit svého pilota k činnosti, a jen bezmocně hleděl přibližující se planetě a budoucnosti vstříc. Krandal, který spatřil zjevně posvátné hlavní město, klečel na zemi a tloukl hlavou do podlahy, mumlaje nesrozumitelná slova.

A pak loď přelétla těsně nad hradbami a snesla se na nevelké prostranství, obklopené podivnými starodávnými plavidly, která mohla křížovat kosmickým prostorem před dvěma, třemi stovkami let. Prostranství bylo obklopeno ve výši asi stovky metrů mohutným černým prstencem zavěšeným na neuvěřitelně vysokých stožárech. Právě středem tohoto bludného kruhu vedla cesta Lysbeth směrem k neobvyklé přistávací ploše.

Loď tvrdě dosedla na podpěry a za takové přistání by Lens svého pilota nepochválil, kdyby byl schopen cokoli vnímat.

Ale byl zjevně rád, že cestu přežili. O otázce návratu se bude jednat později.

"Račte vystoupit, pánové," podotkl Krandal, který se přestal věnovat modlitbám. "Jste na Angarastu. Očekávají vás v paláci."

"Šéfe, šéfe," vběhl náhle do kabiny zjevně vyděšený Herkules Samson.

"Co se zase děje," pravil otráveně Lens, který už měl překvapivých zážitků plné zuby.

"Vstupní otvor... Mechanismus... Nepracuje."

"Jakto - nepracuje, co to pletete, Samsone."

"Nemůže pracovat, budete si muset pomoci rukama, pánové."

Lens vyrazil směrem k vstupnímu otvoru do loď. Tam, namísto očekávaného elektronického systému blokující dveře

za letu v kosmu a jistíci loď před účinky cizích atmosfér, hleděl nyní z hliníkové stěny jen jakýsi podivný kruh velikosti většího lívance.

"Co je to?" divil se Lens. "Tohle tady ještě před chvílí nebylo."

"Račte tím, pane Korku, otočit, abychom mohli vystoupit," řekl dost jízlivě Krandal.

Kolem se otáčelo doleva, dveře se vyklápěly mechanicky.

Když zmatení cestovatelé vyklopýtali na půdu světa nazývajícího se Angarast, mohli vidět, že jejich Lysbeth zcela změnila svou vizáž. Namísto supermoderního gravitačního plavidla, jedinečného to díla Vinova otce, tupě zírali na zvláštní tvary zcela neznámého tělesa. Pouze Herkules Samson, přece jen více vzdělaný v historii, byl schopen v tomto prazvláštním plavidle rozpoznat kosmickou loď Sojuz kombinovanou s nosnou raketou Energija.

6.

"Krandale, můžete mi to nějak vysvětlit," obrátil se Lens k opičímu muži. Vnější vzhled jeho Lysbeth se mu pranic nelíbil, a to si vůbec nebyl jist, jak to teď vypadá uvnitř. Ale ať se rozhlížel jak chtěl, viděl kolem sebe jen Samsona a Smitha. Po Drygnarech jako kdyby se slehla zem, či spíše Angarast.

"Doprčic, šéfe," otvírala se bezmocně Vinova ústa. "Tak za tohle já nemůžu, to ne..."

"Krandale, kam jste se poděl?" rozhlížel se Lens.

"Zajímalo by mě, jak v tomhle světě chceme zpeněžit ten brak, co máme na palubě," promluvil Herkules Samson.

"Šéfe, ale s tímhle já létat nedovedu," téměř plačtivě zvolal Vin, když si uvědomil, že plavidlo, které před nimi stojí, rozhodně není schopno se odlepit od země.

"Tamhle jsou!" zvolal Lens a rozběhl se k nejbližší budově. Za ní spatřil několik huňatých kožíšků. Pochopil, že tam zmizeli všichni Drygnarové, kteří dosud obývali palubu jeho Lysbeth. Palubu lodi, která už neexistuje.

"Ničema jeden," ulevil se Lens, a teprve teď měl čas rozhlédnout se po okolí.

Stáli na samém okraji nevelké plochy. Před nimi čněla tupou špičkou k šedé obloze jejich loď, nyní k nepoznání deformovaná. V pozadí mohli zahlédnout několik dalších plavidel, jež všechna však Lensovi připadala více méně starobylá. Pochopitelně to byl pouze jeho subjektivní dojem, neboť ani jedno z plavidel prokazatelně nepocházelo ze Země. I když... to, co bylo jejich lodí, o tom by také Lens soudil, že nemá pozemský původ, kdyby tu nebyl Samson se svými zvláštními znalostmi.

Když se Lens obrátil, mohl vidět, že město, v němž se tak překotně ocitli, se vyznačuje svéráznou architekturou. Odvážně řešené budovy jako by svou konstrukcí popíraly všechny zákony statiky. Připomínaly skleněné pylony, ale také kovové kužely či betonové obelisky, přičemž ne vždy základna budovy byla širší než její střecha. V několika případech se Lensovi dokonce zdálo, že se stavba země vůbec nedotýká.

Ostatně měli možnost vidět jistě jen malou část tohoto urbanistického skvostu. S něčím podobným se Lens zatím na svých obchodních cestách nesetkal. Popadla ho zvědavost a umínil si, že po obchodním jednání věnuje několik hodin prohlídce tohoto města.

"Tak mi pane řekněte, jak s tímhle zase odletíme," kvílel Vin, a Lens si uvědomil, že jeho pilot s ním určitě už dobře minutu nešetrně cloumá.

"Pane Smithi," vrátil se Lens konečně i myšlenkami do reality. "Tato záležitost, jak jistě chápete, není v tuto chvíli aktuální. Nyní musíme prodat náklad, a pak se uvidí."

"Já kašlu na náklad. Já se chci vrátit domů," konstatoval Vin.

"Když náklad neprodáme," odušil chladnokrevně uvažující Samson, "domů se nedostaneme. Nemáme ani kredit na nákup paliva. A vy, pane Smithi, jistě víte, jak na tom jsme s palivem nejlépe."

"A copak se asi leje do nádrží tohohle vraku?" vyprskl Vin. "Petroleje nebo mazut?"

"Opravdu tak toužíte dostat se domů?" zeptal se Lens, kterého napadlo, že by mu Země, na níž mimo jiné bydlí Evelyn, vůbec nescházela. Světy, které zatím navštívil, byly pro něj nezajímavé a k bydlení se nehodily, ale Angarast, to je jiné. Je tu pěkné město, příjemné klima, čistý vzduch, a ticho. Jen ti Drygnarové jsou trochu ohyzdní.

"A to mám zůstat tady, mezi těmi zakrslými opicemi?" vykřikl zoufale Vin, promítaje si před očima stránky ze svých erotických časopisů v zoufalé představě, že už nikdy neuvidí ženu své rasy.

"Koho jste myslel těmi zakrslými opicemi?" ozval se náhle za nimi jasný hlas. Ne, nebyl to chrčivý hlas Drygnarů. Všichni tři Pozemšťané se jako na povel otočili. Byli do té chvíle tak zabráni vlastními spory, že si nepovšimli lehce klouzajícího vozidla.

Dopravní prostředek zastavil asi deset metrů od nich, a Lens zřetelně viděl, že se nikde nedotýká plochy. Vznášel se asi patnáct dvacet centimetrů nad ní, ale vznášedlo to nebylo. Nic nevířilo prach, vozidlo tedy nespočívalo na vzduchovém polštáři. Gravitační pohon? Patrně ano, ale Lens dosud neslyšel, že by se gravitačním pohonem vybavovala vozidla jezdící po zemi. Nepříliš ekonomické. Nu, tady asi platí jiné zákony.

Pozornost vzápětí soustředil na toho, kdo k nim promluvil. Byl to muž v uniformě, patřil tedy buď k policii, armádě nebo celní službě. To třetí nejspíš. Tohle tady vypadá jako mezinárodní letiště. Rozhodně to však nebyl Drygnar, s tím opičím skřetem mohl mít společné nanejvýš tak velmi dávné předky.

"D-d-dobrý den," vykoktal ze sebe Lens. Na nic lepšího se v první chvíli nezmohl.

Z vozu seskákala přinejmenším desítka mlčenlivých mužů, oděných do stejné uniformy, ale zjevně mnohem nižší hodnosti než jejich mluvčí. Ten zůstal na svém místě, takže pohlížel na tři nebohé cestovatele z výšky.

"Hovořil jste o zakrslých opicích," zahřímá velitel. "Mohl byste to nějak vysvětlit?"

"Vine, je to na vás," prohodil ledabyle Samson. "Já se kvůli vám do nějakého průšvihů zatáhnout nenechám."

"Už v něm jste," sykl Lens, ale umlčelo jej ostré cvaknutí. Skupina domorodců je obklíčila. V jejich rukou se objevilo cosi, o čem podle způsobu držení bylo možné usuzovat na zbraně.

"Já... nemluvil jsme o vás. Já myslel Drygnary," konečně se vzpamatoval Vin. Usoudil, že tváří v tvář nebezpečí bude nejlépe hovořit pravdu.

"Jaké Drygnary?"

"No ty, co s náma přiletěli. My mysleli, že tady bydlí Drygnarové..."

"Jste na Angarastu," vložil velitel do hlasu více přísnosti. Tím jako by bylo řečeno vše.

"Ano, pane, to víme. Přiletěli jsme za vámi, aby..."

"Už si zjistíme, proč jste přiletěli," zahřimal velitel a ut'al Lense v půli slova. "Odkud znáte Drygnary?"

"Letěli s námi, bylo jich asi třicet..."

"Tak to máme nedovolený obchod s otroky. To je první přestupek."

"S jakými otroky?"

"Drygnarové jsou našimi otroky, to jste nevěděl? Je zakázáno je vyvážet mimo prostor Angarastu. Vy jste se dopustili zločinu."

"Ale když oni tvrdili, že je posílá vaše královna."

"Tak to máme další zločin. Tento cizinec dává ohavné Drygnary do souvislosti s naší všemocnou vládkyní."

"Ale když oni to opravdu říkali," zakvílel Lens.

"Drygnarové nemohou nic říkat. Drygnarové jsou od přírody němí."

"Tenhle toho nakecal až dost," řekl nejistě Lens a maně si uvědomoval, že s nimi po celou tu dobu skutečně hovořil pouze Krandal. Ostatní Drygnarové ani nepípili. Ale když ostatní neumějí mluvit, jakto, že mluvil Krandal?

Velitel jednotky nedal Lensovi víc času na přemýšlení.

"Tak proč jste přiletěli na Angarast? Proč jste narušili jeho suverenitu?"

Lens tušil nepřijemnosti.

"Jsem svobodný kupec Lens Kōrk," pronesl posléze. "Toto je můj pilot Vinetou Smith a tento pán je Herkules Samson, můj obchodní zástupce a společník. Pane Samsone, ujměte se, prosím, slova."

"Zdá se, že krom už dříve zmíněných zločinů máte s sebou kontraband," podotkl velitel.

"Žádný kontraband, pane," ujal se slova Herkules Samson, když předtím vrhl velmi zlý pohled na Lense. Ale obchodování, to byl přece jeho job, kvůli tomu jej Lens zaměstnával. "Přivezli jsme vám nabídnout vzorky zajímavého materiálu, a pokud by se vám mohly hodit, nepochybuji o tom, že bychom mohli podepsat s předními vašimi firmami dlouhodobý kontrakt."

Ten chlap je schopen prodat všechno, uvědomil si Lens.

"Co je to za materiál?" přerušil Samsona velitel.

"Tady, pane, když dovolíte," obrátil se Samson a chtěl vstoupit do lodi.

"Ne, vy ne," rozhodl velitel, a pokynul jednomu ze svých mužů, který okamžitě bez protestu prolezl těsným vstupem do Sojuzu.

"Skladiště je podél chodby čtvrté dveře vpravo," chtěl ještě Samson poslat za vojákem dobrou radu, ale ten jej neposlouchal. Vzápětí se zvnitřku lodi ozvalo děsivé zavytí.

Všichni ozbrojenci zbledli, Lens a jeho druhové nechápali, oč se jedná.

Po několika vteřinách se nešťastník s šedou tváří vypotácel z průlezu a držel jednu z cihel. Křečovitě ji svíral, na hřbetech rukou byly jasně patrné naběhlé žíly. Poté cihlu neobyčejně opatrně uložil na plochu a padl vedle ní, zjevně vysílením.

Ostatní muži hněvivě vykřikli a kruh kolem Pozemšťanů se sevřel.

Ani velitel nebyl několik vteřin schopen slova.

"Co je Angarast Angarastem," řekl hněvivě, "nikdo nebyl svědkem strašlivějšího zločinu! Posvátné cihly na palubě lodí ovládané d'aury! Všichni tři jste zatčeni."

"Ale pane veliteli," ujal se slova opět Lens. "Neznáme přece Vaše zákony. Pokud jsme se dopustili přestupku, jsme ochotni nahradit způsobenou škodu a omluvit se..."

"Nedopustili jste se přestupku, dopustili jste se strašlivého zločinu!" hřimal velitel.

"Tak moment, moment, to je nějaké nedorozumění," ujal se slova Samson, kterému to velela jeho povinnost. "Tento artikl jsme řádně zakoupili na Ornyxu jako hnojivo..."

"Cože?" zařval velitel.

"Držte hubu!" okřikl Samsona Lens.

"... a po dopravě na Zemi se z něj staly tyto cihly. Již zmíněný Drygnar Krandal je označil jako důležité pro naši ekonomiku a po dohodě s ním jsme je dopravili na Angarast, a to čistě s obchodními úmysly. Nevím, z jakého zločinu nás obviňujete. Pokud o cihly nemáte zájem, stačí, když to řeknete, a my odletíme zpět..."

"... se suchou nádrží," škytl Vin.

"... na naši planetu a zapomeneme na to. Cihly prodáme někde jinde."

"Tak tím jste to dovršil. Copak nevíte, že jakékoli obchodování s cihlami z Angarastu je hrdelním zločinem? Mohlo by vás omluvit, kdybyste tyto cihly přivezli naší vládkyni jako dar, ale pak byste propadli stejně hrdlem, protože nikdo, kdo zná tajemství jejich výroby, nesmí žít. Ale nebyli byste odsouzeni, bylo by vám milostivě povoleno vybrat si druh smrti."

"Držte už oba hubu!" dostal se konečně ke slovu Lens. "Pane veliteli, jsme vám k službám. Jsem přesvědčen, že na Angarastu vládne spravedlnost. Předpokládám, že před nestranným soudem se všechno vysvětlí."

"Já k žádnému soudu nechci," zakvílel Vin, ale Lens ho bezohledně nakopl.

"To by stačilo," konstatoval velitel. "Jdeme. Čtyři muži budou sřezit toto plavidlo do doby, než královna rozhodne, jak s ním naložíme."

Nezbylo než kráčet směrem, který určil velitel. Nastoupili na palubu vozidla, které se s nimi rozjelo. Brzy je pohltily tajemné a temné hlubiny neznámého města.

"Tetičko Sáro, kdybys to jen viděla," pokřivoval se Lens, když za nimi zaklapl zámek vězení.

7.

"Samsone, ty ničemo!" křičel Lens a ruce mu bělely, jak křečovitě svíral ocelové mříže. Věru měl proč na svého obchodního zástupce nadávat, věru měl proč jej proklínat!

Nelíbilo se jim tohle vězení. Pod městem s moderní vizáží se rozkládaly rozlehlé studené a vlhké katakomby. Když i tři Pozenšťané dopadli na dřevěné palandy, zjistili, že mají na sobě podivné rozedrané hadry. Látka neobyčejně hrubá vypadala, jako kdyby byla tkaná na ručním stavu, a to velmi neumělou rukou.

Lens marně hledal digitální hodinky, které málokdy sundával ze zápěstí. Namísto nich měl nyní jen zvláštní docela malé přesýpací hodiny, schopné odměřit čas tak v intervalu deseti minut.

Elektrické světlo zde nahrazovaly pochodně plápolající čadivým plamenem. Stráže, které občas procházely dlouhou chodbou, byly vyzbrojeny halapartnami...

Strávili ve vězení poměrně klidnou noc, byť o hladu, protože se nikdo nenamáhal nové vězně nakrmit. Klid narušovaly jen občasné spory mezi Vinem a Samsonem. Vzájemně se obviňovali z toho, že ten druhý je přivedl do tohoto nepřijemného postavení, a Lens byl rád, že si nevzpomněli na to, že do téhle šlamastiky je vlastně přivedl on.

K ránu přišel velitel stráže, právě ten, který je včera na letišti zatkl. Svlekl kupodivu tu jednotvárnou uniformu, byl oblečen docela civilizovaně, to jest měl na sobě jakousi červenou tógu a na hlavě vavřínový věnec. Chvilí pozoroval vězně skrz mříže, dívaje se na ně téměř se zbožnou úctou, což Lense pochopitelně udivilo.

Pak cizinec promluvil:

"Kdo je ten muž, který přinesl našemu Angarastu spásu?"

Měli dojem, že s nimi hovoří šílenec.

"Kdo je majitelem člunu, který přivezl nenahraditelné cihly? Kdo je ten, kdo spasil naše město před neodvratnou zkázou? Kdo je ten hrdina, který pomohl zacelit hluboké jizvy v našem systému obrany?"

Lens v tu chvíli chápal, že se jedná o provokaci, a rozhodl se vyčkávat. Ale Herkules Samson se vymrštil jako luční koník.

"Prosím, pane, jsem vám k službám. Co si račte přát?"

"Naše vládkyně s vámi hodlá hovořit, pane," řekl onen člověk. A Herkules Samson, aniž chápal jak, se octl na chodbě. Nikdo mříže neodemykal, a přesto jimi prošel.

"Jste vítán na Angarastu, pane. Následujte mne, prosím."

Samson vrhl takový zvláštní pohled na své druhy a aniž se pokusil na ně jakkoli upozornit, odešel.

Vina nechala tato záležitost v klidu. Ležel pokojně na dřevěné palandě a ani neotevřel oči. Patrně opět prožíval některý ze svých živých snů, a zdálo se, že už se smířil s rolí odsouzence k smrti. Lense Körka ovšem tato podlost značně popudila, jeho slova však zanikala v nekonečných chodbách podivné budovy.

"Tetičko Sáro, kdybys to jen viděla," pravil rozhořčeně Lens a kopl do mříží.

"To nás tady necháte zcepenět?" zařval, ale odpověděla mu jen hluchá ozvěna.

"Co se děje," probral se konečně Vin z letargie. Vnadná krasavice z jeho snu se proměnila v křepčící Lensovu postavu, a to Vinovi na náladě nepřidalo.

"Ten ničema Samson..." řekl Lens, pak ale mávl rukou. Tady je zbytečné cokoli vysvětlovat. "Spi dál," dodal.

Sedl si na druhé lůžko a spočítal si, že pokud bude Samson dostatečně výmluvný, mohou pro ně přijít tak za půl hodiny. V tu chvíli se už jistě všechno vysvětlí. A pokud to dopadne dobře, Samson za tu dobu jistě cihly i dobře prodá.

Ale uběhla půlhodina, potom hodina, další. Nic se nedělo. Nikdo se nevracel, a po Samsonovi jako kdyby se slehla země.

"Chápeš to vůbec, Vine?" obrátil se Lens ke svému pilotovi. "On si tam ten darebák někde hoduje u slavnostní tabule, a nás tady nechá dřepět v base. Copak to se dělá?"

"Je vůbec jisté, že někde hoduje?" podotkl Vin. "Mně se zdá, že někdo řve. A dost ukrutně. A zdá se mi, že někdo řve Samsonovým hlasem."

"Co to plácáš, já nic neslyším."

"Jen se zaposlouchejte, šéfe."

Lens na chvíli zmlkl a zkusil pozorně poslouchat. Skutečně zaslechl jakýsi řev, velmi vzdálený, ale rozhodně mu to nepřipadalo jako Samsonův hlas.

"Ještě jste ho nikdy neslyšel řvát, jak je vidět, pane. Samson když řve, tak proklátě mění hlas."

"Ne, ne, tohle se mi zdá skoro jako Krandal..."

Najednou ztichl, protože se uprostřed chodby náhle a neobyčejně překvapivě zhmotnil člověk, kterého ještě neviděli. Oblečením se podstatně lišil od svého předchůdce. Poučen tím, jak dopadl Samson, Lens nic neříkal a čekal, jak vše dopadne.

"Kdo z vás je muž, který se jmenuje Lens Körk?" zeptala se zarostlá tvář zírající zpod bílého turbanu, na kterém se blyštěl červený drahokam. Tělo ještě nepříliš starého muže zahaloval červený hábit, takže nebylo vidět ani ruce ani nohy.

"T... to jsem já," odpověděl Lens po krátkém váhání. Nu, nebylo vyhnuti.

"Naše vládkyně vás očekává, pane," uklonil se lehce cizinec. Lens nevěděl jak, ale octl se náhle na druhé straně mříží. Právě tak jako před několika hodinami Samson.

Vin tiše hvízdal.

"A mě tady necháte?" chytil se mříží.

"Pozvání se týká jen vás, pane Kōrku," řekl cizinec.

"Tak zatím bohužel, Vine. Ale slibuji ti, že..."

"Vzhledem k vašemu postavení, pane, vám doporučuji, abyste nic nesliboval."

"Jsem tedy hostem nebo vězněm?"

"O svém postavení si musíte udělat úsudek sám. Královna Zandara vás očekává."

Lens se beze slova odebral směrem, který mu cizinec ukázal. Ne, nebylo to zdání. Nikde se nezdržovali odemykáním a zamykáním dveří. Prostě se najednou oba přenesli skrz stěnu. Lens ničemu nerozuměl, ale pomalu si začínal zvykat. Když tak prostupovali nekonečným podzemím, řev, který dříve mohli zachytit jen útržkovitě, nyní sílil a stával se nepřetržitým.

Když se sténání ozývalo už s těsné blízkosti, otevřely se náhle dveře do jedné z kobek.

Pohled, který se Lensovi naskytl, jej úplně ohromil.

Na skřipci, s rukama vytaženými vysoko ke stropu a s nohama svázanými kolem kotníků tam visel Herkules Samson. Z jeho úst unikaly kvílivé zvuky.

Lens se zastavil a nedbal toho, že ho jeho průvodce šťouchá do zad.

"To je proti všem zásadám lidskosti!" vykřikl Lens. "Žádám vás, abyste tohoto muže okamžitě propustili."

Když Samson uslyšel svého zaměstnavatele, zmlkl a podařilo se mu pozvednout hlavu.

"Můj pane, prosím vás, pomozte mi odsud. Já už nemohu..."

Lens udělal krok směrem k nebohé oběti.

"Nic neslibujte, pane Kōrku. Nevíte, zda tento slib budete moci splnit."

"Ale ten muž se ničím neprovinil."

"Jak to víte?"

"Protože to vím. Protože přiletěl včera odpoledne se mnou na jedné lodi a protože je to můj obchodní zástupce."

"Jak víte, že se ničím neprovinil?"

"Přece to musím vědět."

"Máme poněkud jiné informace. Půjďme dál, pane Kōrku."

"Ne. Samson, já ti odsud pomohu," řekl rozhodně Lens.

"Co jste řekl, to jste řekl," pronesl cizinec. "Sliby pronesené na Angarastu musí být splněny. Takový je zákon. Možná, že svých slov budete brzy litovat, pane Kōrku."

"Byl bych špatným člověkem, kdybych nechal v nouzi svého přítele."

"A jste si jist, že ten člověk je vaším přítelem?"

"Přece vím, kdo je mým přítelem a kdo ne."

"Zvláštní. Znáám vás Pozemšťany zatím jen tři a nemohu se ve vás vyznat. Ty vaše podivné spory, které jste vedli celou cestu..."

"Co vy o tom víte?"

"Musím to vědět. Přece jsem letěl s vámi."

"Nikdo s námi neletěl, jenom..."

Lens se zarazil.

"... jenom Krandal, opičí muž, ale ten..."

"Ovšem, já jsem přece Krandal," pronesl cizinec.

"Vy že jste Krandal? Vždyť Krandal je..."

"Ovšem, považovali jste Krandalu za Drygnara. Za ubohého otroka, je tomu tak?"

"Nepovažovali jsme jej za Drygnara. On skutečně vypadal jako šimpanzí muž... Ale vy jste člověk."

"Vždy jsem byl člověkem."

"Pak jste nebyl s námi na palubě."

"A odkud tedy vím, že jste spadl do gravitační pasti, pane Kōrku?"

A tu, před udiveným Lensem, se začínal cizinec pomalu proměňovat, až jeho tvář na několik vteřin nabyla šimpanzích rysů.

"Už věříte, pane Kōrku?"

"Vy jste opravdu Krandal? Ale co je tedy Angarast za planetu?"

"O tom se ještě přesvědčíte. Teď však musíme k naší vládce. Už vás netrpělivě očekává."

8.

Královna Zandara byla ještě mladá žena. Lens odhadoval, že jí není víc než pětadvacet. Byla ztělesněním veškeré ženské krásy. Seděla na pozlaceném trůnu obklopeném aureolou světelných efektů, které jí dodávaly důstojnosti a pravidelnou tvář zbarvovaly do příjemně teplých odstínů. Dokonale tvarovaná postava byla zahalena volnou řízou proměnlivé barvy. Skrz tenkou dálku vystupovaly všechny detaily, na nichž mohl Lens nechat oči.

Hluboké temné oči hleděly na návštěvníka se strohou přísností a lehce naličené rty se jen lehce pohnuly, když Lens na Krandalův pokyn poklekl na jedno koleno.

Královna vstala, a pomalu sestoupila s trůnu. Světelná hra náhle skončila a místnost se zaplnila stejnoměrným teplým osvětlením. Něžnými krůčky se vládce blížila k Lensovi, a ten jen pozoroval její štíhlé dlouhé nohy obuté do křišťálových střevíčků.

Do trůnního sálu vstupoval Lens poměrně spokojen, protože jakmile opustil nevládné podzemí, zjistil, že je opět

oblečen do své kosmické kombinézy a ty hnusné páchnoucí hadry se mu jako zázrakem ztratily. Na ruce se mu opět objevily hodinky, ale vzhledem k tomu, že rotace Angarastu byla zjevně odlišná od pozemské, údaj na displeji mu nic neupřesnil.

"Tak ty jsi ten Lens Kōrk?" pronesla královna Zandara libozvučným hlasem. Lens nevěděl, co si má o tom zvláštním tónu pomyslet. Jsem odsouzcenec k smrti nebo nejvzácnějším hostem?

"Ano, veličenstvo," odvětil Lens, který kdesi v hlubinách své paměti našel zasuté slůvko, jímž bylo zvykem oslovovat korunované hlavy.

"Jsme ti velice vděční, pane Kōrku," pravila vládkyně. "Náklad, který jsi přivezl na své lodi, velmi pomohl naší říši. Chtěli bychom se ti odvděčit."

"Jste velice laskava," odvětil Lens a zjistil, že se mu tváří v tvář této kráse nedostává slov, naopak ho však začínají napadat hříšné myšlenky. Kdyby aspoň ty šaty nebyly tak průhledné!

"Cihly, které se během dopravy ztratily kdesi v kosmu, uchvátili piráti z Ornyxu. Tys je s nasazením vlastního života z Ornyxu odnesl a po dohodě s panem Krandalem dopravil na Angarast. Za to si zasloužíš odměnu."

"Děkuji vám, paní," vydechl Lens.

"Můžeš si určit, jaká odměna ti náleží."

"Zakoupil jsem náklad na Ornyxu za padesát tisíc kreditů," řekl rychle Lens. "Když připočtu náklady na dopravu a skladné, a další náklady na dopravu na Angarast, celní a daňové poplatky, mzdu zaměstnanců a nutnou režii, nemohu požadovat méně než sto dvacet tisíc kreditů. Mohu vám na to, vzácná paní, přinést účet. Můj obchodní zástupce... " polkl. "Můj obchodní zástupce má vše pečlivě zaneseno ve svých knihách. Nepochybují, že vám již vše řádně přednesl."

"To nechte stranou. O tom muži zde nebudeme hovořit. Říkáte tedy sto dvacet tisíc kreditů, pane Kōrku?"

"Ano, paní, takto bych náklad běžně účtoval jinde, proč tedy ne na Angarastu."

"Váš obchodní zástupce říkal cosi o tom, že máte pramálo obchodní talent. Ten zlotřilec se, jak se zdá, nemýlil."

"Promiňte, vzácná paní, ale jestli mě Samson u vás pomluvil..."

"Ne, to nebyla pomluva," řekla královna. "On hovořil pravdu. Alespoň tedy v tomto případě."

"Vaše Veličenstvo, já vám nerozumím."

"Skutečnost je taková, že hodnota cihel nelze příliš přesně vyjádřit penězi. Pokud bych se o to chtěla pokusit, odhaduji, že jedna cihla by mohla stát milion až půldruhého milionu kreditů."

Pod Lensem se podlomilo koleno. Měl štěstí, že na něm klečel, proto se nezhroutil na nablýskanou podlahu.

"A co je na těch cihlách... tak zvláštního?" šeptal.

"To je tajemství Angarastu. Vy dostanete vyplaceno svých sto dvacet tisíc."

Lens v duchu zaskřípěl zuby. Tohle se Evelyn nesmí dovědět. Ale ono je to marné, on stejně Samson bude žvanit.

Ovšem, Samson... Visí tam na skřipci.

"Vy dostanete vyplaceno svých sto dvacet tisíc," opakovala královna. "Přesněji řečeno máte dostat vyplaceno. Ale je tu malý háček."

Tak to nedostanu nic...

"Jaký háček, Veličenstvo?"

"Vy jste na Angarastu něco slíbil jistému člověku."

"Nepamatuji se, vzácná paní."

"Vy jste slíbil Samsonovi, že ho odsud dostanete."

"Ano, to je vlastně pravda. Proč ho držíte na mučidlech. vždyť nespáchal nic horšího než že mi pomohl dopravit sem vaše cihly."

"Ten člověk se provinil proti mnohým dalším zákonům. Především se vydával za Lense Kōrka, ovšem lež tak přísně netrestáme. Ale on slíboval, že dopraví na naši planetu další cihly. A to je neodpuštělné."

"Proč?" divil se Lens.

"Tento slib není možné splnit. A kdo vysloví nesplnitelný slib, je na Angarastu spravedlivě potrestán."

"Já vám nerozumím, Veličenstvo."

"Neznáte naše zákonodárství. Slib je u nás svatý. Kdokoliv něco slíbí, musí to vykonat, jinak propadne hrdlem. To je Samsonův případ. Není možné dopravit na Angarast další cihly."

"Jakto?" ptal se Lens.

"Další cihly už v celém vesmíru neexistují. Samson tedy podle zákona propadl hrdlem. Je navíc mučen, ale to je jen za tu drobnou lež. Pozitíí bude stát."

"Ve jménu lidskosti, vaše Veličenstvo, zapřísahám vás, propusťte ho, vždyť on není tak zlý."

"Nemohu mu pomoci. Pomoci mu můžete jen vy."

"Já?"

"Ovšem, vy jste mu přece slíbil, že ho odsud dostanete. A slib musíte vyplnit, takový je na Angarastu zákon. Jinak propadnete hrdlem."

"Ovšem, slíbil jsem mu to."

"Já jsem tady vládkyně, pane Kōrku. Já vás tohoto slibu mohu zprostit. Mám jednou ročně toto právo. Dovolím vám odletět a nemusíte mu pomáhat z neštěstí."

"Ano?"

"Ano. Ale za to něco budu chtít."

"Co by to mělo být?"

"Propustím vás a nevyplatím vám těch sto dvacet tisíc kreditů."

"Ale..."

Lens se zarazil. To jsou pěkné vyhlídky. Vrátit se domů a nechat tady Samsona na mučidlech. Vrátit se domů a nechat Vina hníť ve vězení, a o něm se v tuto kritickou chvíli královně neodvážil zmínit. Vrátit se domů bez kreditu v kapse, to znamená, že jeho firma nutně zkrachuje a raketa půjde do konkursu, právě tak i dům, skladiště.

Co mu na to řekne Evelyn?

Co by na to řekla tetička Sára?

"Ne, na to nemohu přistoupit, vaše Veličenstvo. Těch sto dvacet tisíc kreditů nutně potřebuji."

"Pak ovšem musíte pomoci Samsonovi z jeho kritického postavení."

"Ano, rád to udělám."

"Neslibujte víc, než můžete," řekla královna. "Pomoci mu můžete jenom jediným způsobem."

"Jak."

"Zítřka se koná, ostatně jako každoročně. velký hon na strugalu. Pokud uspějete, platí u nás takový zvyk, že vítězi splní královna každé přání. Opakuji - každé. To znamená, že vykonám vše, co bude v mé moci."

"Rozumím," rozzářila se Lensova tvář, když slyšel o tom, že proběhne lov. "Ulovím tu vaši strugalu a požádám vás o vysvobození Samsona."

"V principu to tak může být. Můžete si ale přát cokoli jiného, pane Kórku, vyhovím vám." A postavila se tak, že se Lensovy oči doslova vpily do její postavy. Její prsty si pohrávaly se záhyby látky, pod níž prosvítala tělová barva zlaté kůže. Lens porozuměl velmi dobře.

Tohle tak vidět Evelyn, tak mám týden domácí vězení.

Pak na svou ženu zapomněl a představil si barvitě, co se tady mohlo příští noci odehrávat. A tu si uvědomil krutou skutečnost. Pokud uloví strugalu a vysloví jiné přání, bude mu samozřejmě vyhověno. Pak však ale nesplní slib, který dal Samsonovi, a podle místních zákonů propadne hrdlem.

Já blbec, proč jsem tomu Samsonovi něco sliboval?

"Tak co uděláte, pane Kórku?"

"Zítřka se vydám ulovit strugalu. Její kůži vám přinesu k nohám."

"Nu, slíbil jste. To je další slib. Ale pokud jej nedodržíte, nemusíte si dělat starosti. Z lovu na strugalu se zatím nikdo nevrátil živý."

A dala pokyn Krandalovi, který zmateného Lense vyprovodil z trůnního sálu.

9.

"Teto Sáro, kdybys to jen viděla," šeptá si spíš jen sám pro sebe Lens Kórk. "Kdybys to jen viděla..."

Ale teta Sára, i kdyby ještě chodila po tomto nešťastném světě, by Lensovi stejně nepomohla.

Angarast se ponořil do černé tmy, ozdobené jen jedním nevelkým měsícem, který se nápadně podobal ozdobě pozemského nebe. Když Lens pohlédl vzhůru, spatřil tam stejná souhvězdí jako nad jeho rodným světem.

Dobře pochopil, že Angarast zaujímá v tomto kosmu totéž místo co Země, jen poměry na této planetě byly trochu nezvyklé.

Polofeudální organizace společnosti a vysoce technická civilizace. Samo hlavní město bylo dokonalým prototypem urbanistiky. A zákonodárství úplně pod psa. Tresty, které jsou proti všem zásadám lidskosti. A co teprve ten zákon o dodržování slibů.

Lens se ušklíbl. Kdyby takový zákon platil na Zemi, lidé by už dávno vyhynuli...

Ted', když bydlel v osmašedesátém patře největšího hotelu, si mohl při pohledu z okna udělat jakýsi obrázek o tomto zvláštním světě. Město se rozprostíralo asi na ploše o průměru deseti kilometrů a mělo dokonalý kruhový tvar. Skládalo se z několika tisíc budov ze skla a oceli a dalších progresivních materiálů. Marně hledal klasické cihlové stěny nebo betonové kostky panelových domů, tak často zdobících pozemská předměstská gheta.

Odsud z výšky se zdálo, že ve městě vůbec nežijí chudí. Možná, že jejich organizace života je dokonalá, pomyslel si Lens.

Pak však jeho oči zabrousily k okraji města, a nezbylo mu než tiše žasnout. Protože právě tady se setkal se zvláštním přežitkem dávné minulosti, v jeho očích pak přímo starověku. Viděl, že město je skutečně obehnané hradbou, odhadoval, že je patnáct, dvacet metrů vysoká. Každých sto metrů byla brána vybavena baštou; rozpoznal střilny, bašty. A jen jediná brána...

A za bránou - konec civilizace.

Tam v dálce bylo možno vidět jen rovinu, tu a tam posetou kopečky trávy, bez jakýchkoli obydlí, bez lidí. Až k obzoru mu tato pláň připadala pustá a prázdná.

Že by toto město bylo na planetě jediným místem, kde žijí lidé? Bylo to možné, ale nepravděpodobné. Zatím se na to neměl koho zeptat.

Ale hradby nasvědčovaly spíš tomu, že městu hrozí nebezpečí z vnějšku. To znamená od jiných lidí. Ale proč se jim bránit tak primitivním způsobem, proč je město obehnané hradbami? Tento způsob na Zemi válečníci opustili už v devatenáctém století, kdy technika byla v porovnání s Angarastem teprve v plenkách...

A Lens je tady vlastně zajatcem, i když v tomto hotelu je hostem. Kdyby tak věděl, co ho čeká zítřka. Co je to vlastně ta strugala. Je na ni pořádán hon, podobně jako na lišku... Těžko se bude podobat lišce, vždyť královna prohlásila, že se ještě nikdo nevrátil z lovu na strugalu živý...

Má to snad znamenat... Ne, raději nedomýšlet. Ted' by to chtělo zalézt do té pohodlné postele, kterou má Lens k dispozici, a pokusit se zapomenout na všechno, co se v tomto bláznivém dni odehrálo. Jak ale zapomenout? Před Lensovými očima se stále honí všechny poslední zážitky, které si nemůže srovnat v hlavě, a jako červ mu v srdci hlodá jediná myšlenka - co tomu všemu řekne Evelyn.

Evelyn tomu neřekne nic, protože se o tom nic nedoví. Zítra si budou na Lensových vnitřnostech pochutnávat supi, anebo ta záhadná strugala.

Zvedl sluchátko telefonu. Ohlásil se příjemný dívčí hlas. Lens si objednal něco chutného k večeři. Jistě má aspoň nárok se v poslední večer svého života dobře najíst. Děvče mu neodporovalo a ani neprojevalo starost, zda má Lens čím platit. Je to jednou host, kterého tady ubytoval královský ministr, vždyť do hotelu přivedl Lense sám Krandal.

Lens ještě chvíli uvažoval o smyslu těch záhadných cihel, nemohl však na nic přijít. Právě tak nechápal, jak se mohla z jeho supermoderní lodi stát ta nejzastaralejší raketa, jaká byla jen myslitelná. Rovněž mu nebylo jasné, proč se v nehlubším sklepení toho velkolepého zámku mění civilizované šaty na hadry a digitální hodinky na přesýpací.

Divný svět je tenhle Angarast. Čert aby vzal toho ničemu Samsona. A navíc právě jen a jen kvůli němu musí Lens zítra lovit nějakou strugalu. Kdyby raději držel jazyk za zuby.

"Nesu vám večeři, pane," ozvalo se od dveří.

Lens se obrátil.

Údivem se zapotácel.

Oblečena v lehkých šatečkách, s bílou čelenkou servírky ve vlasech a s velkým těžkým tácem v rukou proti němu kráčela - královna Zandara.

"Vaše večeře, pane," řekla s nevinným úsměvem.

Lens klesl na kolena, ani ne tak v úctě k majestátu jako překvapením.

"Vaše Veličenstvo, vy... teď, tady a v této hodině?"

Dívka se lehce zapýřila.

"Vstaňte prosím, pane. Nejsem ta, za kterou mne považujete."

I hlas má stejný. Byl bych špatným znalcem žen, kdybych ji nepoznal...

"Poznám vás mezi tisíci jiných," pronesl Lens Kōrk a přemýšlel, co to všechno má vlastně znamenat. Povšiml si, že krajovaná zástěrka je upevněna přesně tam, kde hroty velkých ňader nadouvaly blůzičku.

"Mýlíte se, tak, jako mnozí jiní před vámi," řekla servírka. "Vím, mnozí mi říkají, že jsem podobna jisté vznešené osobnosti, ale vy první jste se odvážil vyslovit to jméno. Patrně neznáte naše zákony."

"Ovšem, jsem tu cizincem. Ale setkal jsem se s..."

"Nejmenujte, prosím."

Lens dělal, že neslyší její námitky.

"Setkal jsem se s ní před hodinou. Její podobu mám ještě před očima. Jste to přece vy."

"Ne nejsem"

"Ale přece jen..." znejistěl trochu Lens. "Jste si této podoby vědoma."

"Ovšem," sklopilo oči děvče. "Měla jsem to být já, rozumíte. Já jsem nyní měla být na jejím místě. Jsem o deset minut starší."

V tu chvíli si děvče uvědomilo, k čemu se přiznalo a co pro ně může tato skutečnost znamenat.

Lens se konečně zvedl z podlahy. Úděl v dívčích očích jej konečně dokázal přesvědčit, že tato dívka není královna.

"Vy jste dvojčata?"

"Ovšem. Copak to nevíte? Copak jste neslyšel o zavržené Yosimě, o níž si lidé povídají, když si jsou jisti, že nablízku není žádný špeh?"

"Ne, neslyšel. Ostatně, sama jste řekla, že jsem tady cizincem."

"Měla jsem vlastně štěstí v neštěstí. V historii této země je mnoho princezen, které skončily v kamenné věži nebo v černém sklepení. Jistě to tam znáte."

Lens přikývl.

"Jen mě vyhnala a řekla, že když jí nebudu chodit na oči, dá mi pokoj. Ale ta podoba, ta se nedá smazat jedním šmahem ruky. Nosím svou a tím pádem i její tvář. Tuhle tvář," a hodila na táč malou minci. Na Lense se z ní dívala podobizna královny. Současně věrná podobizna Yosimy.

"To není Zangara, to jsem já," řekla Yosima pyšně. "Když přišel rytec, aby zpodobnil královninu podobu pro mincovnu, neměla tu trpělivost, aby mu seděla modelem dlouhé hodiny. Posadila tam mě. A pak... už víte. Jsem tady, a pracuji."

Položila táč na stůl. Lens spatřil nádobí z nejlepšího porcelánu, stříbrné příbory, bohatě zdobenou konvici. Marně se sháněl po něčem, čím by zahnal hlad.

"Proč se tak smutně díváte?" usmála se Yosima, a pak pochopila. "Ach tak, vaše večeře."

Vrhla směrem k tácu upřený pohled a tu Lens pocítil, jako by jeho tělem projel úder prudké energie. Zapotácel se a chtěl Yosimu zarazit, ale zjistil, že je náhle zcela ochrnut. Nevěděl, jak ten zvláštní stav trval dlouho, ale určitě ne déle než tři čtyři vteřiny. Poté se pokoj naplnil příjemnou vůní pečeného masa a Lens udiveně zíral, jaká bohatá hostina je pro něj připravena. Pečené kuře s oblohou, nadívání humří, káva, šlehačkový zákusek, sklenice nejlepšího vína.

"Odpusťte, ale jinak to neumím," omlouvala se Yosima.

"Jaká je tohle země," řekl udiveně Lens. "A jaká vy jste žena, Yosimo. Jste snad čarodějka?"

"Můžete si to myslet. Všechny ženy z královského rodu Angarastu mají toto nadání. Tedy i já. Nezneužívám toho často. Jen když přijdou zvlášť významní hosté. Jako třeba vy," dodala.

Ovšem, přinesla táč prázdný. Věděla tedy, že bude čarovat.

"A jak to děláte?" zeptal se Lens a zakousl se do kuřete. Kůrčička lehce křupla.

"Ne, to nemohu prozradit," odpověděla chladně Yosima.

"A když tak ovládáte kouzla," mnil Lens a pokynul dívce, aby si sedla do druhého křesla, "proč tedy s jejich pomocí nebojujete o svá práva?"

"Ne, to nejde," řekla tiše Yosima. "Je psáno v knize osudu, že ten, kdo zneužije těchto svých schopností ve svůj prospěch, propadne hrdlem. A co je psáno v knize osudu, se zatím vždy naplnilo."

"Proč tedy nepropadla hrdlem Zangara," pokusil se Lens volat na pomoc logiku. Nezdálo se, že by Yosima jeho poznámku slyšela.

"Mě může k trůnu pomoci jen jeden člověk. Člověk, který překoná všechny překážky. Ale takový se ještě nenašel."

"Já bych..." řekl Lens, ale Yosima ho prudce přerušila.

"Proboha, jen nic neslibujte. Víte, co u nás znamená nesplněný slib?"

Lens přikývl.

"Obrát' mě raději list. Řekla jsem vám toho snad až příliš. Proč jste nás navštívil?"

"Budu se zítra účastnit lovu na strugalu."

"Ach," vydechlo prudce děvče. Její krásná tvář zpopelavěla.

"Copak, řekl jsem něco nevhodného?" divil se Lens.

"Nikdo v tomto světě... to jméno... nevysloví nahlas. Ta bytost je... neštěstí tohoto světa."

"Vládkyně už něco naznačila. Ale nebojte se, jsem nejlepší lovec v Galaxii."

"Ještě nikdo z tohoto lovu se nevrátil živý." V Yosiminých očích se objevily slzy.

"Nejraději lovím šelmy. Velké šelmy. Takový swordsaurus má na výšku dobře patnáct metrů, a složil jsem ho jedním výstřelem."

"Ona... je něco jiného. Je živá a není. Je hmotná a nehmotná. Je plamen i voda. Je dým i mlha. Ten, kdo ji viděl zblízka, už o tom nikomu nic neřekl. Každý rok jde dvanáct hrdinů vstříc jisté smrti. Ale v posledních letech se už málokdo přihlásí dobrovolně. Proto jste se jí hodil vy, který o tom nic nevíte. Zbývající počet pak doplňují trestanci, kteří nemají co ztratit, ale jen získat."

"Myslíte, že je ta bestie tak nebezpečná?"

"Ovšem. Co vám slíbila, když toho dosáhnete."

"Ne, nemyslel jsem... tu ženu. Myslel jsem tu saň."

"Někdy si myslím, že obě jsou z jednoho rodu."

"Slíbila mi, že mi vyplní každé přání."

"Ach," vydechlo děvče. "Kdybyste si přál něco, co by nedokázala vyplnit," zrudla Yosima nadějí. "Pak by podle našich zákonů musela zemřít. Lensi Kōrku, jen v tom je má naděje, že bych se domohla svých práv. Už tomu rozumíte? Jinak to nejde. Má naděje je v odvážném muži, který dokáže to, co nikdo předtím, a který bude poté dostatečně důvtipný."

"Myslíte, že by..." Lens se zamyslel, a pak sklopil oči. "Ne, Yosimo, já vaše naděje nesplním. Já jsem slíbil, že pomohu vysvobodit svého přítele z vězení. Pokud bych tomuto slibu nedostál, propadnu hrdlem. A v takovém případě mi nepomůže ani vládkyně. Už tuším, jak neúprosný je na Angarastu zákon."

"Myslíte, že byste na něco nepřišel, Lensi? Možná, že já bych vás odkázala odměnit lépe než ona."

"Nejde o odměnu. Jde mi o sto čtyřicet tisíc kreditů."

"Ne, teď jde o to, abyste byl zítra na lovu úspěšný. Nemohu vám dát žádnou radu, jak dosáhnout cíle. Vaše naděje je v tom, že strugala je už stará. Nikdo si nepamatuje doby, kdy sem přilétla na svých blanitých křídlech, kdy poprvé sežehla ohněm velké město a kdy vyslovila svůj požadavek. Každý rok v dne výročí jejího přiletu se chce utkat s dvanácti muži. Jinak se vrátí a sežehne sídelní město. Každým rokem jejím rozměrům tedy podlehe dvanáct mužů. Už je čas, aby její hrůzovláda skončila. A ty to dokážeš, Lensi. Odměnu za svou šlechtetnost si můžeš vybrat dopředu." A Lens pochopil, že nastala chvíle, kdy půvabům této kouzelné ženy neodolá, tím spíš, že vstala a začala si rozepínat šaty.

Ještě že se to nedoví Evelyn.

10.

"Jste spokojen, pane Kōrku, se svým vybavením?" zeptal se překvapeného lovce Krandal. Lens Kōrk, usazen za volantem obrněného džípu, měl na sobě lehkou polní uniformu a na hlavě lehkou neprůstřelnou přilbu. Jeho vozidlo bylo opatřeno laserovým paprskometem, infračervenými senzory, neprůstřelnými pneumatikami a pancířem o tloušťce tří centimetrů, zhotoveným z nejlehčí titanové slitiny. Lens se s džípem zkusil projet po omezené ploše hradního nádvoří, a zkonstatoval, že vůz je velice dobře říditelný, tím spíš, že mu pomáhaly posilovače; výborně si rozuměl s malým počítačem, který dokonce dokázal hovořit lidskou řečí.

Na dosah ruky měl kromě paprskometu i lehký kulomet střední ráže, pancéřovku, dvě bedničky střeliva a dostatek ručních granátů.

Nejedu do války, ale na lov...

"Myslím, že vybavení mi bohatě postačuje. Přesto všechno, pane Krandale, uvítal bych, kdybych mohl mít i svou kulovnici. Mám ji ve výbavě kosmické lodi..."

"Vím, počítali jsme s tím, že se neodloučíte od své oblíbené zbraně, i když, přiznám se, nebude vám v nadcházejícím souboji příliš platná. Snad vám ale dodá pocit jistoty."

Krandalův pomocník podával Lensovi jeho zbraň a krabičku se střelivem. Lens ji nabil a zkusmo zamířil k obloze. Zdálo se, že zbraň je v pořádku.

"Tak, teď jsem spokojen, pane Krandale. Dáte mi ještě nějaké další pokyny?"

"Nebudou potřeba. Vyjet můžete kdykoli, záleží to jen na vaší vůli. K dispozici máte mapu, která vás bezpečně dovede k cíli. Pokud se nevrátíte do osmnácti hodin, už se nevrátíte nikdy. Pokud byste však chtěl, ale to nepředpokládám, zřící se svého slibu, pak vězte, že zákony Angarastu budou uplatněny v plné míře a okamžitě."

"Ovšem, znám vaše zákony," ušklíbl se Lens. Krandal nedal najevo, zda poznal v jeho hlase ten nádech ironie.

Lens si zapnul pevně přilbu, aby mu dobře seděla na hlavě, nastartoval motor a vydal se směrem k městské bráně. Už věděl, že toto zvláštní město má bránu pouze jednu, a navíc že v ní je nepříliš velký provoz. Jako kdyby toto město bylo skutečně izolováno od ostatního světa. Kdoví, třeba mimo sídelní město nežije nic jiného než ta zatracená strugala...

Lens si maně připomněl to, co mu v noci říkala Yosima. Je živá a není. Je hmotná a nehmotná. Je plamen i voda. Je dým i mlha. Ten, kdo ji viděl, už o tom nikomu nic neřekl...

Moc toho o té potvoře neví. Ale soudě podle indicií, nemůže se jednat o nic horšího než je swordsauros, a tomu přece Lens posadil jednu ránu přímo do čela, a ani se mu ruka nezachvěla.

A navíc, s tím vybavením, které Lensovi poskytuje jeho džíp, si může troufat proti celému stádu strugal.

Trochu nejistoty vnášel do Lensovy duše pocit, že se na Angarastu daří kouzlům, ale jak pochopil, tato schopnost je dána pouze příslušníkům královského rodu. Že by strugala patřila do královského rodu? To by o tom Yosima něco věděla, a to by se ji Zandara nesnažila zabít. Anebo právě proto?

Když už nic jiného, tak pomůže zbavit tuhle planetu těžkého břemene. Aspoň v jednom světě jej budou oslavovat jako hrdinu...

Pomalu přijel k bráně. V ulicích nebylo příliš mnoho lidí, a ten, koho potkal, se raději díval stranou.

Jako kdyby mě odepisovali...

Zaplašil tyto myšlenky. U brány ho čekal zbrojnoš. Lens se trochu podivil, protože on sám přijížděl v džípu ozbrojen moderními zbraněmi, a tady ho zdravil člověk ve středověkém brnění s halapartnou v ruce a těžkým mečem u pasu...

Je to planeta plná protikladů...

Lens strážci pokynul, ten mu vzdal čest. Lehce zatočil volantem a projel pod těžkou mříží. Přejel přes padací most a kola jeho vozidla se dotkla prašné cesty...

Něco se změnilo.

Chvilí Lensovi trvalo, než poznal, oč se jedná. Jeho džíp už neměl neprůstřelné pneumatiky, ale loukoťová kola opatřená železnými obručemi. On sám neseděl v anatomickém sedadle, ale na nepříliš pohodlném kozlíku, a namísto volantu třímal v rukou opratě. Z výšky půldruhého metru nad zemí náhle zíral na hřbet dvou koní, zapřažených do dvojky, kterýžto povoz teď Lens vlastnoručně řídil.

Chtěl šlápnout na brzdu, ale pod nohou nenašel žádný pedál. Namísto toho trhl opratěmi a koně se dali do klusu. To stačilo, aby Lens málem spadl z vozu, udržel se však.

"Prri!" vzpomněl si po chvíli na ten správný povel, koně však zareagovali až poté, co se pořádně zapřel za opratě.

Seskočil z vozíku. Jeho nohy obuté v podivných škorních se dotkly prašné půdy.

Něco zachřestilo. Ovšem, železná košile, do níž bylo Lensovo tělo oblečeno. A co mu to překáží v pohybu? Přece meč, dlouhý víc než metr a také podle toho těžký.

Kde je džíp? Kde je laserová puška? Namísto ní má teď meč. Kde je pancéřovka? Ovšem, je mu nabízen lehký metací stroj

A co jeho kulovnice? I tu marně hledá. Je tady jen velký luk a dva tucty šípů...

Co má tohle všechno znamenat? Vždyť přece seděl skutečně za volantem džípu? Co se to na téhle planetě děje? S tímhle párátkem má jít Lens bojovat s nějakou potvorou, o které ani neví, jak vypadá?

A to se ještě pan Krandal ptá, zda je Lens spokojen s výzbrojí! Teď už je všechno jasné. S výzbrojí spokojen není!

"Hej, vy potvory, jedeme!" trhl Lens opratěmi. Spřežení se dalo do pohybu, ale nejméně půl hodiny trvalo, než se Lensovi podařilo je obrátit k bráně.

"Počkej, ty ničemo Krandale, tohle ti nedaruju!" šlehl Lens bičem a projel branou.

Cosí zavrčelo a Lens málem narazil do zdi nejbližšího domu. Jen reflexivně sešlápl pedál.

Seděl opět za volantem džípu a měl k dispozici všechny zbraně, které mu Krandal přidělil.

Lensi Korku, nepomátl ses?

Tohle není planeta, to je bláznec. Na několik okamžiků podlehl Lens Kork pochybnostem o akceschopnosti svých smyslů, obrátil džíp a na třetí rychlostní stupeň projel branou.

Oba koně radostně zařhtali a plným tryskem se vzdalovali od hradeb.

Jen velké Lensovo úsilí přinutilo tahouny zastavit.

Lens sice nic nechápal, ale okolnosti mu byly zcela jasné. Jakmile projede hradbami, změní se jeho moderní zbraň na středověká štůchátka. S tímhle by nezabil ani krávu.

Teď už chápe leccos, co se v posledních hodinách stalo. Chápe, ale nerozumí tomu. Na Angarastu je něco shnilého. Koňský povoz a džíp dělí od sebe celé generace technického vývoje. Právě tak velký je rozdíl mezi náramkovými hodinkami a přesýpacími. A tentýž rozdíl existuje mezi Lensovou Lysbeth a Sojuzem...

Je tu jakási naděje, že by Lens mohl z této planety ještě vyvážnout. Když Lens projel branou, stal se z koňského povozu džíp. Logicky by to mělo znamenat, že jakmile se Sojuz zvedne z povrchu Angarastu, může z něj být opět gravitační člun. Stará dobrá Lysbeth...

A jakmile k tomu dojde, nebude Lens brát ohledy na nic a na nikoho. Poletí pěkně rychle k Zemi...

Spřežení jako zběsilé proběhlo branou, stal se z něj džíp, a aniž Lens sundal nohu z plynu, křižoval ulicemi a hledal kosmodrom. Chvilí zmateného popojíždění jej nakonec přivedla k cíli.

Prudce zabrzdil a gumy zakvilely. Z úzkého průlezu Sojuzu se vyklonila tmavá tvář.

"Vine," žasl Lens a seskočil z džípu. "Co vy tady děláte?"

"Hledám nějakou solidní zbraň. Dal jsem se na lov nějaké potvory."

"Snad ne strugaly?"

"Jo, tak nějak to povídali. Že prej se nedostanu z basy, dokud tu mrchu nezapíchnu."

"Copak tě nevybavili jak náleží?"

"Ale jo, dostal jsem vobrněnej motocykl a k tomu samopal a pět granátů. Ale jak sem vyjel za bránu, seděl sem na koni a v ruce jsem měl prak. No uznejte, šéfe, copak s tím se dá jít na nějakou vobludu?"

"A co děláte tady?"

"Dyk říkám, že tady někde máte kulovnici. Hodí se mi."

"Nic nehledejte, tu kulovnici mám tady," podotkl Lens.

"Aha," protáhl Vin zklamaně tvář. "A nepučil byste mi ji na chvíli? Ty místní zbraně maj nějaký divný vlastnosti."

"Klidně si ji vezměte. I tahle kulovnice má podivné vlastnosti. Za branou je z ní luk."

"Vopravdu?" řekl zklamaně Vin. "Tak to sem v rejži. A vodkud to, šéfe, víte?"

"Protože jsem se vydal lovit strugalu, abychom se odsud vůbec dostali," řekl nakvašeně Lens.

"Vy taky?"

"Jo, já taky, a nebudu tady už ani minutu. Nasedáme, Vine, a letíme zpátky."

"To myslíte vážně, šéfe?" rozzářila se Vinova tvář.

"To myslím úplně vážně."

"A co Samson, toho tady necháme?"

"Je to prvotřídní podvodník, ať si z té šlamastiky pomůže sám," odušil Lens a tlačil Vina do lodi.

"Ale šéfe, já s tímhle lítat neumím."

"Všechno už jsem pochopil, Vine," řekl Lens. "Je to v těch zatracených cihlách. Co se kolem nich mihne, to se promění. Z nového se stává staré. A když je to staré, tak se z toho stane nové. Když jsme tady přistáli, z naší lodi se stal historický veterán, za který bychom na Zemi dostali miliony. Ale sotva se odlepíme a přeletíme nad hradbami, bude z veterána zase naše stará dobrá Lysbeth."

"A co palivo, šéfe?"

"Je ho tam dost ke startu a k přechodu na oběžnou dráhu?"

"To jo."

"Tak odtamtud už zavoláme o pomoc. Přijde nás to sice na pěkný peníz, ale aspoň se dostaneme z téhle kaše. A pro Samsona se potom vrátíme. Najmu si právníka. Musí ho propustit, z hlediska mezihvězdného práva je to jasné porušení zákonů."

"To by šlo, šéfe. Já to vždycky říkal, že ste chytrá hlava."

Natěsnali se do těsné kabiny, a brzy pochopili, že je vlastně určená jen pro dva a že Samson by jim musel ležet na klíně.

"Držte se, šéfe, bude asi velký přetížení," řekl Vin a stiskl tlačítko opatřené nápisem Start korablja.

Vin měl částečně pravdu. Byl důvod k tomu, aby se drželi, ale značné přetížení neucitili. Loď se sice dala do pohybu, ale zvedla se jen o nějakých patnáct dvacet metrů, a pak, ač se Vin snažil sebevíc, pokračovala v letu horizontálním směrem.

"Musíme proletět tím prstencem!" křičel zoufale Lens, ale vrak ne a ne poslouchat.

Loď přeletěla nad hradbami a téměř se o ně otřela. A Lens ucítil, jak mu prudký víchř čechrá účes.

S údivem sledoval, že on i Vin sedí v jakémsi podivném, křehkém, dřevěném a plachtovinou potaženém letadle. Byl to prokazatelně dvojplášník a před jejich očima se pomalu, jako hlemýžď, otáčela vrtule. A motor, ten už jen pokašlával, protože skutečně docházelo palivo.

Ještě že Vin kdysi létal s obyčejnými atmosférickými letadly. Podařilo se mu nouzově přistát tak, že špičku letounu zapíchl do písečné duny.

Když se vyhrabali ven, pochopili oba, že teď už jim skutečně nezbyvá nic jiného než se vydat lovit strugalu těmi zbraněmi, které jim tato planeta dává k dispozici.

11.

"Postupujete ve své akci velmi svérázným způsobem, pane Korku," pronesl pan Krandal. V něj se proměnil hustý oblak prachu, který se k místu tvrdého přistání už hezkou chvíli blížil od městské brány.

"Vaše planeta je velmi svérázná, pane Krandale," podotkl Lens Kork. "Vybavili jste mě zbraněmi podle mých představ, a zbyl mi z toho jen oštěp a sekyrka. Nechcete mi říct, jak s tím mám bojovat proti nějaké obludě, o níž ani nevím, jak vlastně vypadá?"

"Nezapomeňte, že jste se přihlásil k lovu na strugalu dobrovolně, pane Korku."

"Dobrovolně?" vyprskl Lens. "Vy si tomu troufáte říci dobrovolně?"

"Ovšem, nikdo vás přece nenutí, abyste táhl tamhle k horám," a Krandalova ruka ukázala směrem k obzoru, kde se tyčily z mlžného oparu vrcholky strmých hřebenů.

"Nikdo mě nenutí? Myslíte to vážně? A to mám jít a položit hlavu na špalek? Prosím vás, proč? My dva jsme tady s mým pilotem nechtěli nic jiného než odsud zmizet, a já pochybuji, že by vám to vadilo. Dokonce jsem tu chtěl nechat i těch zatracených sto čtyřicet tisíc kreditů, které mi po právu náleží za mé zboží."

"Je mi líto, ale váš útěk, kdyby se zdařil, by byl porušením zákona."

"To už jsem slyšel mockrát," odsekl Lens. "Nechcete mi poradit, co teď mám tak asi dělat?"

"Máte dvě možnosti na výběr. Buď se vydat na lov s těmi zbraněmi, které jsme vám přidělili, anebo se vrátit."

"A zbraně se mi pěkně za branou promění v halapartnu, že?"

"To jste řekl vy."

"A co když nepojedu?"

"Pak se na vás vztahuje ustanovení zákona o nesplněném slibu."

"Pěkně vyhlídky. Tak mi aspoň řekněte, co mám udělat, aby mé zbraně zůstaly tak jak jsou."

"Proč se pořád snažíte zvrátit základy, na nichž stojí naše civilizace?"

"Prosím vás, jaké základy?"

"Naše civilizace, jak již jste jistě pochopil, stojí na cihlách. Na cihlách z Angarastu."

"Na těch tvárnících, kterých jsme měl ještě včera plnou lod?"

"Právě tak."

"A jakým způsobem?"

"Těmito cihlami je obehnána brána našeho města. Pokud přitáhne k městu nepřítel, změníme polaritu cihel. Všechny zbraně nepřátel jsou pak neúčinné. Pokud se do nás pustí dělovými granáty, na naši stranu dopadají neškodné kameny. Pokud projedou městskou branou tanky, stanou se z jejich obrněnců jen dřevěné těžké vozy. Už tomu rozumíte? Naše cihly mají kolem sebe ochranné pole. V siločarách tohoto pole v nichž jsou zapsána celá staletí. My když vyšleme proti útočníkům dělové granáty, na cíl dopadají jaderné střely. Sídelní město je takto nedobytné."

"Tomu nerozumím. Pozoruji, že dnes je tomu právě naopak."

"Ovšem, teď je mír, proto chráníme naše město před vývozem civilizace. Proto také se váš džíp proměnil v obyčejný vozík a motor v koně. Proto také vaše pušky neobstojí. Proto také se vaše raketa změnila v primitivní letoun."

"Pane Krandale, něco se mi nelíbí. Včera jsme přeletěli vaše hradby v supermoderní lodi s gravitačním pohonem, a vy jste nám z ní nadělali třístupňového dědečka nulté generace. A přeletěli jsme přes hradby směrem dovnitř..."

"Proletěli jste ochranným kruhem nad letištěm. Myslíme na všechno."

"A když se budeme chtít dostat domů?"

"Nic snazšího. Tento letoun dostanete zpět na letiště a pak odstartujete kolmo vzhůru, a ne tak jako před chvílí. Pane Smithi, k letu se Sojuzem potřebujete trochu větší praxi."

"Tak přetáhneme tenhle vrak zpátky a letíme domů."

"Nikam nepoletíte, pane Korku. Už jste se vydali proti strugale?"

"No... Totiž."

"Máme tedy uplatnit zákon?"

"Ne, počkejte, ještě ne. Je jistě ještě dostatek času."

"To je, ale od rána jste promarnili hezkých pár hodin."

A po těch slovech se Krandal obrátil. Prašný oblak se vzdaloval a mířil k městské bráně.

"Tetičko Sáro, kdybys to jen viděla..."

"Tetička Sára nám asi houby pomůže," řekl otráveně Vin Smith. "Tady není ani kam zmizet, šéfe."

"Jo, to není," pokýval hlavou Lens, ještě jednou si prohlédl trochu nakřivo stojící vrak, a pak se těžkým krokem vydal k městské bráně, odsud vzdálené asi jeden kilometr. Vin ho následoval, na každém kroku proklínaje tuhle zatracenou cestu. Přitom Samsonovi, který na Ornyxu zakoupil inkriminované hnojivo, přál to nejhorší, a nebyl schopen pochopit, že Lens se dostal do maléru vlastně jen proto, že chtěl tomu nebožákovi pomoci.

Jejich bojová vozidla stála opuštěna na letišti tak, jak je tam nechali. Nikoho z místních obyvatel ani nenapadlo, že by si z toho nebezpečného artiklu něco vypůjčil na věčné splátky.

Když projeli branou, stali se z nich opět středověcí válečníci.

"To mi řekněte, šéfe, jak se s tímhle asi zachází," a vytáhl ze sedlové brašny dlouhou sekyru s širokým ostrím. "Tímhle tak můžu zabít prase, ale nějakou obludu. Vždyť nás k sobě určitě nenechá ani přiblížit."

"Počkejte, Vine, nemalujte hned čerta na zeď, ještě jsme strugalu ani neviděli," pokusil se Lens trochu uklidnit svého pilota, kterého zjevně vyhlídky na nadcházející boj silně deprimovaly.

"Bůh dá, že neuvidíme," řekl rezignovaně Vin. "Třeba ji zapíchne někdo před náma."

"Vy jste někoho viděl, že by se vydal se zbraní v ruce vstříc strugale?"

"No, zatím ne. Bylo se mnou ve vězení pár chlapů, kterým to nabídli, ale ti řekli, že se radši nechají pověsit, než aby jeli tam někam," a neurčitě mávl rukou, čímž obsáhl celé okolí.

"Nu, zajímavý poznatek," odušil Lens a prohlédl si své zbraně. Celkem zbytečně, kromě halapartny, meče a luku se šipky skutečně nic neměl, jen vůz, který mu mohl posloužit k rychlému útěku.

Pomalu se přiblížil k stojícímu vraku starodávného letounu. Vítr si pohrával s roztrhanou plachtovinou a obnažoval částečně dřevěnou kostru.

"To by mě zajímalo, kdo tohle letadlo dá dohromady, aby se z něj stala zase slušná raketa," mnil Vin. "Za tu hodinu, co jsme tady nebyli, je to plátno skoro rozervané. I kdyby na těch cihlách bylo něco pravdy, nechce se mi věřit, že by z tohohle zase mohla povstat naše skvělá Lysbeth. Ne, šéfe, jsme v háji."

Lens nechtěl polemizovat s pilotem a vůbec neměl náladu léčit jeho deprese, ale unavovalo jej poslouchat věčné Vinovo lamentování.

Náhle však Lens cosi zpozoroval. Trhl opratěmi a vůz se zastavil.

V jednom místě se plátno roztrhlo natolik, že odhalilo obsah trupu letounu. A ten, kupodivu, nebyl prázdný.

"Vine, myslím, že tohle by se nám mohlo hodit," řekl Lens a roztrhl plátno v celé délce.

"Šéfe, to je konec. Copak jste se zbláznil?"

Za jiných okolností by možné Lens tuto urážku nestrpěl, ale nyní téměř s nadšením nesl k vozu jednu cihlu.

"Co to sem táhnete za balast?"

"Copak jste to nepoznal, Vine?"

"Nějakej šutr, co s ním?"

"To jedna z těch tří cihel, s kterými jsem musel celou cestu na Angarast nocovat," usmál se Lens. "Když domorodci vyklízeli raketu, zapomněli se podívat do mé kabiny," a naložil na vůz druhou cihlu.

"Budiž, ale přece se s tím šmejdem nepotáhneme až někam do horoucích pekel. Tahle herka sotva dejchá."

"Potáhneme, nepotáhneme, já myslím, že se nám můžou zatraceně hodit," a naložil na vůz třetí cihlu. Vůz se povážlivě naklonil, ale zůstal stát.

"Budou hodit? A k čemu?"

A tu se Lens připomněl okamžik, kdy po drzých Drygnarech, co mu plenili sklad, vystřelil z brokovnice, a na to, že broky se po průletu nad cihlou proměnily v laserový paprsek. Nechtěl se však o tom Vinovi zmiňovat, přece jen nemusí každý vědět, kdo a jak prostřelil kapotu policejního auta.

"Uvidíš," usmíval se Lens a trhl opratěmi. "Naše situace už není tak beznadějná jako před chvílí. Je docela možné, že ta jejich strugala to má spočítané."

"To bych rád viděl," řekl nedůvěřivě Vin, ale pohnal koně do klusu, protože mu Lens začínal ujíždět.

Postupovali však dále pomaleji, protože Lens musel co chvíli seskočit vozu, oba koně se ukázali jako velmi slabí a v každém mírném stoupání odmítali táhnout. A tak se jim hřebeny hor přibližovaly mnohem pomaleji než si Lens představoval.

Minulo poledne a za celou tu dobu spatřili jen jednu ubohou vesnici. Byla postavena z polorozpadlých dřevěných baráků a vrchol techniky představovalo kolo na hřídeli, vytahující těžké okovy z hluboké studny. To byla cestou také jediná příležitost, kdy mohli oba bojovníci osvěžit sebe i své koně.

Když se zeptali staříka, klimbajícího na zápraží, na cestu ke strugale, přivodili mu tím málem smrt. Chvilí vytržetěně klapal bezzubými ústy a pak se dal na neobyčejně rychlý ústup do útrob chalupy. Po chvíli vyběhl ze dveří velký pes, který hlasitým štěkotem Vinovi i Lensovi vysvětlil, jak se věci mají, a poněkud urychlil jejich postup.

Brzy však narazili na pozůstatky koster velkých zvířat, kterými byla cesta lemována, a tak si uvědomili, že po těchto stopách se dostanou jistě neomylně k cíli.

A měli pravdu. Slunce se téměř dotýkalo obzoru, když na úpatí hor dorazili k velkému údolí, obklopenému ze tří stran strmými srázy. Údolí bylo vyplněno záhadnými zvuky, o nichž se jen mohli dohadovat, že jsou doprovodným jevem spánku obrovitě nestvůry.

Pochopili, že tam kdesi vzadu odpočívá strugala.

12.

"Já to vzdávám, šéfe," šeptal sinalý Vin, Lens však stál na místě. Nehnutě pozoroval, zda se v kaňonu něco hýbá.

Neviděl však jediný pohyb, a ten zvuk mu teď spíš připomínal proudění vzduchu ve skalních komínkách.

"Třeba si z nás stříleli, třeba tady ani žádná strugala nežije," podotkl jen tak mimochodem.

"Jo, a co ty kostry, těch jsem viděli stovky."

"Dobytčí mor," pokrčil rameny Lens.

"A proč se je nikdo neodvážil odklidit?"

"Dobytčí mor," podotkl znovu Lens, ale snažil se tím uklidnit především sám sebe. Uvědomoval si však současně, jak se ho prudce zmocňuje lovecká vášně.

Jak jen to říkala Yosima?

Je živá a není. Je hmotná a nehmotná. Je plamen i voda. Je dým i mlha. Ten, kdo ji viděl, už o tom nikomu nic neřekl.

Každý rok jde dvanáct hrdinů vstříc jistě smrti.

Jak si jen vysvětlit její slova? Mělo to děvče vůbec pravdu? Je živá a není... Co si pod tím má představit?

Je plamen i voda... Dým i mlha.

Nač se má vlastně Lens připravit. Cítil v prstech rukojet' meče. Bude mu něco platný?

Mečem to asi nepůjde. Kdyby tady tak měl jen svou kulovnici. Ovšem, má ji tady, ale vypadá jako luk a šíp.

Myšlenka se jen tak lehce oťřela o mozkové závity.

"Vine, ke mně. Teď něco vyzkoušíme. Ty cihly přece jen k něčemu musí být. Kdoví, co v nich je za sílu. Pomozte mi."

Vin jen neochotně seskočil z koně. Krčil rameny, když mu Lens z vozu podával cihly.

"Postavte je na sebe tak, aby mezi nimi vznikl otvor," řekl Lens.

"Tři cihly?"

"Ano, tři cihly?" řekl Lens, seskočil z vozu a přinášel třetí cihlu.

Po chvilce tápání nakonec sestavili cihly tak, že mezi nimi vznikl trojúhelníkový otvor.

"A teď luk," řekl přímo dychtivě Lens.

Protáhli luk otvorem a Lens zklamaně protáhl tvář. Cihly pracovaly bezvadně. Z luku se však v tu chvíli stala kamenná sekyrka.

"Tak šéfe, tohle nebyl příliš úspěšný experiment," řekl dost nakvašeně Vin.

Lens se škrábal na hlavě. Něco tady nesedí, proč asi?

"Jsme blbci," dodal potom, a vzal do ruky sekyrku. Protáhl ji otvorem mezi cihlami z druhé strany. V tu chvíli měl opět v ruce luk.

"Vine, tyhle cihly z Angarastu, to je něco skvělého!" rozzářil se Lens Körk.

"Já v tom nic skvělého nevidím," odušil Vin a pozorně se rozhlížel v obavách, aby mu ta zákeřná strugala náhle neskočila na záda. Ale zatím se v kaňonu nic nedělo.

"Tak znovu," podal Lens Vinovi luk. "Strkejte."

Prostrčili luk otvorem a Lens měl opět v rukou svou kulovnici.

"Tak co říkáte tomuhle?" usmál se Lens.

"Nic. Že nemáte čím střílet, šéfe. Vidím jen šípy."

Lens si jen pomyslel něco o nedovtipnosti svého pilota.

"Jak jste to mohl dotáhnout tak daleko," odsekl a protáhl otvorem šípy. Z druhé strany se sypaly náboje příslušné ráže.

"Tak, to bychom měli. Škoda, že nemůžu protáhnout otvorem celý vůz. Těch cihel máme přece jen málo."
"To si myslíte, že vám tahle flintička bude stačit?" šeptal zděšeně Vin.
"Možná bude, možná nebude," řekl Lens. "Něco můžeme zkusit."
A prostrčil pušku znovu otvorem. To, co držel v ruce, se sice podobalo zbraní, ale Lens nikdy takovou neviděl. Místo hlavně viděl nyní jen jakýsi zářič, připomínající vzdáleně malou parabolu radaru.
"A co budete dělat s tímhle, šéfe? Je to jako strašák do zelí."
"Ještě nevím, ale můžeme to zkusit se střelivem."
Z otvoru vypadla průhledná, jakoby skleněná kapsle.
"To má být co?"
"Nevím, nevím," řekl Lens a zkoumal zbraň. "Ta ampule by snad šla sem," objevil na spodní straně podlouhlého předmětu jakýsi zářez. Pomalu tam vsunul skleněnou trubici, zapadla přesně s lehkým hvízdnutím.
"A tohle má být zbraň?"
"Asi ano," řekl nervózně Vin. Cítil se s touto supermoderní zbraní neznámé konstrukce trochu nespokojen. "Potřeboval bych to vyzkoušet."
Zamířil na skalní výstupek a stiskl červené tlačítko.
Z parabolky vyšlehl paprsek.
Dopadl na vrcholek skály. Ten okamžitě vzplanul. Asi třímetrový balvan se proměnil ve žhavou kouli, která se vzápětí s tichým třeskotem rozplynula.
Vin pochvalně hvízdal.
"Tak tohle by už mohlo něco do..."
Vin nedopověděl.
Skála, z níž právě výboj paprsku odlomil a zplynoval dobře tři krychlové metry horniny, se pohnula.
Ozval se hromový zvuk a země se otřásla.
I Lens zvedl oči a podíval se tím směrem.
Neměl být vlastně překvapen tím, že uviděl ve skále pohyb. Mohlo se stát, že náraz energie jen uvolnil napětí ve svislé stěně.
Ale tahle stěna se pohnula celá, v celé své neuvěřitelné délce téměř tři set metrů, od ústí kaňonu až k jeho slepému konci. V celé své neuvěřitelné výšce téměř stovky metrů, od úpatí až k vrcholu.
A pak se pohnula i druhá stěna kaňonu. Celý masivní celek skal, dlouhý snad šest set metrů, se pomalu začal sunout směrem k oběma lovcům.
A při tom pohybu se skála začínala pozvolna proměňovat, obrovské balvany se deformovaly a prokázaly neobyčejnou pružnost, ze skalního výběžku, který dosahoval až k oběma lovcům, se pozvolna stávala obrovská tlapa, v jejímž stínu by se ukryla celá egyptská sfinga.
A v okamžiku, kdy se vrchol skály proměnil v kulovou hlavu o průměru nejméně padesáti metrů a z níž se vyčlenily dvě hluboké a ostré zářící oči, poznali Lens i Vin, že právě našli strugalu.
A Lens už věděl, jak si má vysvětlit Yosimina slova. Je živá a není živá.
Doufal v té chvíli jen, že během zbývajících částí jeho života se mu podaří osvětlit ještě další části tohoto slovního kryptogramu.
Věděl však, že v tuto chvíli patrně už nemá jedinou naději z této pasti vyváznout živý. Určitě dopadne hůř než ten rytíř, do něhož strugala patrně jenom strčila jedním prstíkem.
Lens totiž nepochyboval o tom, že svým zásahem strugalu probudil.
A tu spatřil velkou krvácející ránu na jejím hřbetu, tam, kde se trefil paprskem, a věděl, že tohle mu ta skalnatá bestie nijak neodpustí.
Strugala otevřela tlamu, která nebyla od Lense dál než takových padesát metrů a byla větší než ústí Simplonského tunelu.
A strugala zařvala.
A Vin se dal na útěk, zatímco Lensovy nohy zcela přimrzly ke skále.
Tak tohle tedy byla strugala.
Už pochopil, proč většina vězňů dala přednost poklidné smrti v podzemí paláce.
Ten netvor neměl v sobě vůbec nic lidského. Strugala se vymykala svými rozměry všemu, o čem Lens v celém známém vesmíru slyšel.
A přestože byl ve zcela bezvýchodné situaci, napadla ho kacířská myšlenka. Protože toto je tvor zcela jedinečný, bude jistě pro celou vědu nesmírná škoda ho zabít.
Ale pak na tuto myšlenku pochopitelně zapomněl.
Strugala se znovu pohnula.

12.

"Tak tady mi nepomůže ani tetička Sára."

Bylo zvláštní, že právě tahle myšlenka napadla Lense Körka ve chvíli, kdy stále ještě nebyl odhodlán rozloučit se se životem. Ale skalní masiv, mohutný jako horský hřeben a pohyblivý jako kapka rtuti, představoval reálné nebezpečí. Lensovi v té chvíli připadaly jeho zbraně jako párátka, kterým by se chtěl pokusit zahubit mamuta.
Teď ho napadlo, že mohl něco takového předvídat. Že si mohl s pomocí těch zapomenutých tří cihel připravit zbraň mnohem dokonalejší. Vždyť ji stačilo tím záhadným polem protáhnout třeba pětkrát, desetkrát... Mohl nakonec dostat zbraň, která by byla všemocná... Mohl vydobýt z těch cihel zbraň nevídané technické úrovně, předstihnout celá

tisíciletí...

Opravdu mohl? Kdyby něco takového bylo možné, kdekdo z Angarastu by jistě už dávno propadl touze ovládnout svět, vždyť tajemství cihel tady na této planetě nebylo jistě žádným tajemstvím. Ale proč měřit obyvatele Angarastu pozemskými měřítky?

Skončil čas, kdy Lens mohl vůbec uvažovat. Dále už musel jednat jen reflexivně. Když viděl, jakou rychlostí se k němu ten mohutný tvor valí, pochopil, že na únik s napůl chromým koníkem nemůže být ani pomyšlení. A to ani nemusel přihlížet k tomu, že to hodné zvíře se začíná neuvěřitelně plašit a vyhazovat zadními. Jeho kočár se vzápětí převrátil, čímž se nebohé zvíře zbavilo možnosti útěku. Marně sebou cukalo, postroj držel pevně.

A Lens pohlédl smrtelnému nebezpečí do tváře z neuvěřitelné blízkosti. Vlastně ani nevěděl, jakým způsobem mu tato záhadná skalní bytost může ublížit. Vše nasvědčovalo tomu, že se jej chystá buď prostě zavalit svým tělem, nebo přímo pohltit. Ale je jisté, že si Strugala vůbec Lense povšimla? Vždyť v porovnání s ní je právě tak malý jako mravenec ve srovnání s člověkem. Spojila si vůbec to bodnutí do zad s tou titěrnou bytostí, která se jí plazí u nohou?

Spojila, samozřejmě, Lens si tím už byl jist. Za zoufalého vyty svého pilota se odvážil trochu pozvednout hlavu. Spatřil, jak se cosi mohutného valí dolů, celý ten horský hřeben se jakoby nahrbil a nyní zakryl víc než polovinu obzoru, ale to jen proto, že strugala se skláněla přímo k Lensovi.

Byla to hlava, co se k Lensovi blížilo nejméně stokilometrovou rychlostí? Nebylo to možné rozpoznat, Lens snad jen vytušil oční důlky v těch dvou obrovských jeskyních, které se před ním rozevřely jako ohromné krátery.

A tu ucítil, jak mu jeho zbraň sama skočila do ruky. Ani nevěděl jak, ale měl ji přiloženou k rameni. Znovu stiskl spoušť, aniž řádně namířil, ale z této vzdálenosti měl naprostou jistotu, že musí zasáhnout.

A také zasáhl. Ohnivý blesk sklouzl po okraji očního důlku a vyrazil z něj smítko, které po pěti vteřinách dopadlo nedaleko obou našich hrdinů a způsobilo malé zemětřesení. Ale smrt, která se blížila, se tímto na chvíli zastavila.

Z masivu se vyvalil nesmírný oblak černého dýmu, který na několik okamžiků zahalil okolní prostor neprůhledným závojem. Jako kdyby se strugala chtěla ukrýt před neznámým nebezpečím? Nebo se proměnila v plynnou bytost? Má to snad znamenat, že se proměnila v dým a mlhu, jak to předvíдалa Yosima?

A strugala znovu zavyla. Mlha se bleskově rozptýlila, ale nevyjasnilo se. Setmělo se, jako kdyby zašlo slunce, ale to se jen nesmírný hřbet vztyčil k obloze jako ohnivý sloup; byly to jen obří šupiny, které se hrozivě naježily na hřbetě nestvůrné šelmy. A ten zvuk zahltl vše, Lensovi připadalo, že jím prostupuje jako těžká vazká hmota, a na několik okamžiků jej ochromil. To mu zabránilo v tom, aby proti nestvůře vyslal další výboj, a to malé prodlení umožnilo strugale znovu zaútočit.

Ten pohyb byl teď už opatrnější, jako kdyby si obluda osahávala prostředí. Ale Lens nebyl nadarmo zkušeným lovcem. V poslední chvíli se dokázal ohlédnout, aby spatřil, jak se k němu z druhé strany blíží buď mohutná končetina, nebo dokonce gigantický ocas. Třel se šupinatou kůží o písek a odlamoval přitom skalní bloky.

Ohnivý paprsek zastavil ten destrukční pohyb, a další dávka pak zasáhla druhé oko strugaly, protože Lens pochopil, že tento manévř byl pouhým úskokem.

Strugala zavyla znovu a opět se stáhla.

Znovu a znovu tiskl Lens spoušť, a tu si uvědomil, že naprosto jisté zásahy strugale nijak neškodí. Procházely masivem jako kdyby neexistoval. Je hmotná a nehmotná... Má to tedy znamenat konec? Lens zastavil palbu a čekal. Strugala se opět pomalu kondenzovala. Kolik ještě má v zásobě úskoků?

A tu Lens docela chladnokrevně spočítal, že mu vlastně zbývá už jenom sedm výstřelů, protože si vezl s sebou pouhých dvanáct nábojů do kulovnice, a ty se mu proměnily v tyhle zázračné ohnivé střely. Přitom si byl jist, že se nejedná o laserové paprsky, byly to výboje mnohem pronikavější a důraznější.

Každý výboj strugalu sice zastavil, ale co to bylo platno, když jí neublížil víc než člověku kousnutí blechy. A teď už jí ani tyhle zásahy neškodí...

Mohl doufat Lens v to, že se netvor těchto drobných ranek zalekne a stáhne se zpět podobně, jako člověk uteče před vosím žihadlem?

Ne, nemohl. Strugala znovu zaútočila. Opět se zhmotnila, bylo zřejmé, že jako nehmotná bytost nemůže Lensovi uškodit. Jedná se tedy jen o obrannou schopnost. Tupě, stereotypně. Paprsek narazil na místo, kde by tvor stvořený Bohem mohl mít čenich.

"Šéfe, vy to hovado držíte na distanc," uslyšel náhle Lens vedle sebe. Podíval se tam kouskem oka. Vín vylezl z brázdy a když viděl, jak je Lens úspěšný, dokázal se i postavit na nohy.

Už už se zdálo, že strugala skutečně nedovede útočit jinak.

Byl to omyl.

Před nastupujícím žárem si musel Lens zakrýt oči, a pak jen couval. Jako kdyby se strugala proměnila v jediný nesmírný ohnivý hřeben.

A pak, bez jediného varování, se strugala proměnila v gigantickou vodní stěnu. Jako obří vlna, hnaná uragánem nevídané síly, se vodní masa začala rozpadat. Nebylo jediné šance, že by Lens s Vínem mohli uniknout. Nezhynou pod tunami horniny, utonou jako krysy.

Nebylo kam ustoupit...

A když už byla vodní masa téměř na dosah ruky, spatřil Lens, že se opět proměnila ve skalní masiv. A přímo před jeho očima se rozevřela gigantická tlama, které nezbylo než se sklápnout.

"Katapult," zasípěl Lens.

"Cože?" zařval Vín. Chvilí se neslyšeli, protože z celého těla strugaly unikal nesmírný zvukový výboj.

"Katapult. Na vozíku mám katapult. Jednu cihlu je třeba hodit té obludě do tlamy... Až se znovu sehne."

"Jo, ale proč?"

Pohled, který vrhl Lens na Vina Smithe, objasnil pilotovi, že jde do tuhého. Lens se pokusil vystřelit do rozevřeného chrťanu. Zasáhl, tím si byl jist, ale nevěděl, zda strugalů zastavil. Vin rozřesenýma rukama pozvedl cihlu, položil ji na rameno katapultu a začal jej natahovat. "Toč, Vine, toč, musí to být rána. Rozumíš mi, hochu?" Těžko říct, zda Vin rozuměl, protože horstvo se znovu otřásl. Kdyby ta mrcha měla mozek, už jsme tu dávno nebyli. Ve chvíli, kdy si byl Lens jist, že vypálil poslední náboj, strugala k němu pronikla možná na dvacet metrů. Její pohyb se zastavil v poslední chvíli. Možná i proto byl Lensův zásah účinnější, možná jen náhodou zasáhl citlivější místo na kůži netvora, takže strugala zůstala na několik vteřin jako ochromená. "Ted!" zařval Lens, a Vin poslechl. Aspoň Lens byl přesvědčen o tom, že pilot poslechl, a Vin od té doby také nic jiného netvrdil. Pravdou však bylo, že Vinovi sklouzla ruka a katapult se vymrštil sám od sebe. Jen díky tomu, že strugala měla hlavu nějakých dvacet třicet metrů daleko, dokázala cihla dopadnout přímo na okraj prohlubně, která mohla být ústy. A teď to chce mít štěstí, pomyslel si Lens. Jestli se ta cihla otočí obráceně, je s námi amen. A zamířil přímo nad cihlu. Ruka se mu v té chvíli ani nezachvěla, jen si představil, že před ním nestojí skalní masiv, ale docela obyčejný swordsauros. Neškodný, jen dvacetimetrový ještěr se zuby zvící telegrafních tyčí... Plamenný výboj prolétl snad jen pět centimetrů nad cihlou. V tu chvíli, když se dostal do pásma silového pole cihly, se proměnil. Lens Körk měl skutečně štěstí. Cihla byla orientována správně. Plamenný výboj se proměnil v malou nálož antihmoty. Nebylo jí mnoho, snad jen setina gramu, ale na hovado velikosti střední sopky stačila. Lens a Vin byli odmrštěni snad padesát metrů daleko a zůstali nezraněni jen proto, že dopadli na malou terénní vlnu z nejhebějšího písku. Brzy na to je téměř zavalily tuny této hmoty a tím je uchránily od nejhorších následků výbuchu. Ani Vin, ani Lens nemohli vidět, jak se strugala roztřhla. Stovky a stovky balvanů vylétly směrem vzhůru, jako kdyby hřbet byl nejslabší částí toho nestvůrného těla. Dlouhou dobu poté ještě dopadaly balvany zpět, aby na tom místě vytvořily nevábnou hromadu, která se za zvláštních mlaskavých zvuků začínala doširoka roztékat. Slétající se supové potvrdili Lensovi, že strugala byla tvorem skutečně sestaveným z živých buněk. Jen mohl doufat, že nikde na této planetě ani v širém vesmíru nemá strugala žádného příbuzného. Když se Lens i Vin vyhrabali z písku, marně hledali svůj dopravní prostředek a své zbraně. Jen stopy podkov jim potvrdily, že obě zvířata, na nichž sem přijeli, dokázala z pásma smrti uniknout. V tu chvíli se slunce dotklo linie obzoru.

13.

Královna Zandara seděla na svém vysokém trůnu. Její strážci se proměnili v nehybné sochy, a vycházející slunce pronikalo ostrými paprsky vysokými okny do sálu jako předzvěst nového života. Krandal stál o tři stupně níž, pod královniným trůnem, a tento stupeň patrně věrně odpovídal jeho postavení v hierarchii této planety. V kamenných tvářích vládkyně nemohl Lens Körk vyčíst vůbec nic. Nevěděl ani, zda zákony, které zde platí, se vztahují rovněž na Její Veličenstvo. To přece před dvěma dny vyslovilo své svaté sliby. Ale splní tyto sliby Zandara? Pokud ne, kdo ji požene k odpovědnosti? Nebude okamžik, kdy Lens vysloví své přání, tím posledním v jeho nedlouhém životě?

Vin Smith se podobnými problémy netrápil. Napůl opilý postával vedle Lense, pln štěstí z toho, že se mu podařilo vyvážnout ze spárů nevidané nestvůry. Nedělal si žádné starosti se svým příštím osudem. Strugala nežije, on je tedy volný. Cestou k audienci radostně pokřikoval, mával poloprázdnou lahví, dělal nemravné návrhy místním kráskám a Lens neměl jakoukoli šanci ho zkrotit. Teprve majestát klenby královského paláce poněkud pacifikoval Vinovy bohémské způsoby.

"Vrátil ses, Lensi Körku," pronesla chladným hlasem královna Zangara. Lens neodpověděl, tušil, že to je úvod k delší řeči. "Vrátil ses, Lensi Körku, živ a zdrav. Je to pro mne překvapující, to musím přiznat. Mí poradci už mě informovali, jak statečně sis vedl. Je smutné, že neznám podrobnosti o tom velkolepém boji, protože jsou tak zbabělí, že se neodvážili přiblížit víc než na čtyři míle. Doufám, že krátce před tím, než tě pošlu na věčnost, budeš mi ještě vyprávět, jak jsi udolal strugalů."

"Já to říkal, šéfe," vyprskl zděšeně Vin a vychrlil ze sebe oblak alkoholických výparů. "Já to říkal, že jim není co věřit. Zapíchli jsme tu potvoru a teď tohle."

"Drž hubu," to bylo jediné, co mohl Lens v dané situaci říct.

Královna předstírala, že si nevšimla tohoto drobného intermezu.

"Jistě si vzpomínáš, Lensi Körku, na to, jaká slova padla v tomto sále předevčírem večer."

"Ano, Veličenstvo," řekl Lens, protože královna udělala ve své řeči významnou pauzu.

"Výborně, je tedy všechno jasné. Krandale, zavolejte sem kata."

Vin zbledl, až připomínal pytel mouky. Rázem vystřízlivěl.

"Šéfe, to je teda pěkná habadůra. Pěkně s náma zacvičili. Koukejte, co se z toho vyvrátilo."

"Znova říkám, abyste držel hubu. Víte houby, oč jde."

Krandal jen zatleskal. Rozhrmul se husté závěsy a dovnitř vešel muž s tváří zahalenou maskou. Jinak byl obnažen do půli těla a oko královny zálibně přejelo jeho naolejovanou kůží, z níž vystupovaly výborně pěstěné svaly. Na řetězu vlekl za sebou nějakou zuboženou klopýtající postavu, oblečenou v cárech, v nichž už dávno nebylo možné rozpoznat kombinézu kosmického pilota.

"Proboha, šéfe, to je Samson," vykřikl překvapený Vin.

Kat se opřel oběma rukama o popravčí meč, který mu dosahoval až k bradě, a strnul. Samson klečel na kolenou a bázlivě se rozhlížel. Když spatřil Lens a Vín, trochu sebou cukl, ale prudký pohyb řetězu jej vrátil do reality.

"Šéfe, to je přece Samson," opakoval Vin. "Šéfe, podívejte, voba dobře víme, jaké je to hajzl, ale v tomhle ho přece nemůžeme nechat. Kolikrát jsem mu už přál, aby si ho vzal ďas, ale něco takovýho, to si přece nezaslouží. Snad něco uděláme, ne?"

"Už jsme udělali dost, Vine. Teď bude záležet na královně. Stůjte a poslouchajte."

Královna odložila symboly moci a vstala. Její pružné tělo na okamžik příjemně vytvarovalo roucho splývající k zemi a Lens si maně připomněl ten zážitek z předvčerejší noci. Nikdo ji nerozezná od Yosimy, vůbec nikdo...

Královna ladně sestupovala z trůnu.

"Lensi Kōrku," zastavila se pět kroků před obchodníkem. "Vyslovila jsem nezrušitelný slib, a ten také nyní hodlám splnit. Tys zabil strugalu, a máš proto právo přát si cokoli. Opakuji, cokoli. Tím myslím skutečně všechno. Jen se podívej, co ti mohu nabídnout."

Týmiž dveřmi, kterými před chvílí vstoupil kat, vešli dva otroci a nesli obrovský koš plný zlatých předmětů, bohatě posázených drahými kameny. Za nimi eunuši přiváděli nahé otrokyně, a Lens si musel přiznat, že ve svém životě ještě neviděl krásnější ženská těla. A průvod neustával. Před jeho očima byly neseny bohatě vykládané zbraně, doklad zručnosti Angarastských řemeslníků, překrásně zdobená roucha, dokonalé mechanismy, pracující však na pérovém pohonu, úžasné předměty nesmírné umělecké hodnoty, nádherné ukázky neuvěřitelně jemné zlatnické práce.

"Můžeš si přát skutečně cokoli," usmála se na Lense královna a Lensovi se zdálo, že bohatě zřasené roucho se na okamžik rozhalilo. Zavřel však oči.

"Neukvapuj se však, Lensi Kōrku. Pamatuj na to, co jsi sám řekl. Pamatuj na to, co jsi slíbil tomuto člověku, byť ten si od tebe podobnou šlechtetnost nezasloužil. Pokud si teď budeš přát cokoli jiného než jeho záchranu, kat začne konat svou práci. Pokud si budeš přát cokoli jiného, bude ti to samozřejmě splněno." Lensovi se opět zdálo, že se královnino roucho stalo průhledným. Je to trik nebo to dělá úmyslně?

"Tvé přání bude splněno, ale potom bude uplatněn zákon. Tento muž zahyne a ty, protože jsi nesplnil svůj slib, skončíš stejně jako on."

Královna se na chvíli odmlčela a Lens přemýšlel, jak by vyvázl z téhle šlamastiky živ a zdrav, zachránil Samsona a ještě dal dohromady kosmickou loď, aby se dostal zpět na Zemi a mohl vyrovnat své dluhy. Snad přitom nezapomněla na těch sto dvacet tisíc kreditů? polekal se Lens. Nějak o nich nechce mluvit. Mám se jí na to zeptat? Ne, to nepůjde.

"Dříve, než vyslovím své přání, Veličenstvo, mohu vám položit otázku?"

"Jistě, Lensi Kōrku," usmálo se to stvoření. Lens už nepochyboval o tom, že královnino roucho je zcela průhledné a lákalo jej k tomu, aby vyslovil to jediné přání, i kdyby mělo být zcela poslední.

"Co by se stalo," zavřel na chvíli oči, "kdybych si přál, aby ten zákon o dodržování slibu byl zrušen."

Lens ani nedýchal, zatímco Vin vyjekl.

"Ježíši, šéfe, vy jste teda hlava!"

"Tvé přání by bylo samozřejmě splněno, zákon by přestal platit," odpověděla bez meškání královna.

"Tak tedy..." řekl Lens, ale královnin hlas jej přerušil.

"Musím tě však upozornit, Lensi Kōrku, že změna zákona na Angarastu nemá zpětný účinek. Proto činy, které byly spáchány před jeho zrušením, bude ještě podle něj posuzovány."

"A hrome, to je teda fór," podotkl Vin. "To sme v háji."

"Nu, Lensi Kōrku, jak se tedy rozhodneš?" tázala se znovu královna, a Lens v jejích slovech vycítil netrpělivost.

"Ještě jednu otázku, Veličenstvo, když dovolíte."

"Dobrá, ale poslední," řekla už dost hněvivě královna.

"Může panovník Angarastu udělovat odsouzencům milost?"

"Ovšemže ano," odpověděla královna, "s výjimkou jediného případu."

Lens se ani nestačil zeptat, jakého. Bylo mu to okamžitě jasné.

"Zločin porušení slibu je na Angarastu tím nejzávažnějším. Naše dějiny jsou dějinami nesplněných slibů. V obdobích, kdy zde vládlo republikánské zřízení, ti, kteří se ucházeli o místa nejvyšší, slibovali, až se jim od huby prášilo. Z jejich slibů zůstala jen pára a lidem oči pro pláč. Proto bylo nesplnění slibu prohlášeno za nejzávažnější zločin, a jeho porušení nemá právo prominout ani panovník. Taková je skutečnost, Lensi Kōrku, takový je zákon. Můžeš tedy vyslovit své přání."

"V žádném případě nemůže panovník vyhlásit amnestii za tento zločin?"

"Může, ovšem jen jednou za život. V ten den, kdy nastoupí na trůn, v okamžiku jeho inaugurace."

Lensovi v tu chvíli bleskla hlavou myšlenka, která se v něm už dlouhou dobu rodila. Kdyby si teď přál stát se králem Angarastu, patrně by jeho přání bylo vyhověno. Mohl by tedy vyhlásit milost pro nebohého Samsona, ale co dál? Co potom? Samozřejmě vydá zákon o amnestii, ale bude se vztahovat i na něj? Nepoloží on, byť jako král, hlavu na popravčí špalek? A pak, tím, že se stane králem Angarastu, bude k této zajímavé planetě připoután, a patrně se bude muset stát manželem této zlořečené královny, která sice odpovídá jeho představám o ženské kráse, ale život s ní bude jistě mnohem větším peklem než s jeho Evelyn. A pak, co by tomu řekla Evelyn? Co by tomu řekla tetička Sára, kdyby ještě žila?

Už už se Lens chystal, že požádá o milost pro Samsona, zdálo se mu, že není jiné cesty než žádat o jeho život právě tímto způsobem. Jen člověk, který zahubil strugalu, má tu moc. Jen on. Ale co kdyby...

"Přeji si, mocná královno, aby na tento trůn ihned, opakuji, ihned nastoupila tvá sestra Yosima."

"Šéfe, co je to za hovadinu?" vyprskl otráveně Lens.

Spoutaný Samson se pohnul a jeho ústa se otevřela. Nevydral se z nich však jediný hlásek. Patrně slyšel, co teď Lens prohlásil, ale nedokázal domyslet všechny důsledky. V tuto chvíli musel pochopit, že je odsouzen, a mohl jen čekat na okamžik, kdy královna vydá pokyn katovi, aby začal se svou prací.

Ale královna stála bez jediného pohybu, nic neřikala. To, co se teď odehrávalo za jejím půvabným čelem, pomalu dávalo dohromady ortel nad nešťastným Lensem Körkem a jeho druhy. Lens vsadil vše na jednu kartu. Zandara, ta by jej vyprovodila se sto dvaceti tisíci kredity a v obyčejném vraku. Yosima, ta přece musí projevit vděčnost. Yosima naloží se Zandarou tak, jak si ta bestie zaslouží. A pak, především večer leccos naznačila, co by se dalo vykládat jako slib...

Lensovi pranic nevadilo, že Yosima se liší od Zandary prakticky jen tím, že v boji o královský trůn se dostala na druhou kolej...

"Řekl jsi Yosima, Lensi Körku?" řekla zsinálá královna sevřenými rty.

"Ano," odpověděl Lens a už nedodal pokorně - Vaše Veličenstvo. Zandařina vláda touto chvílí skončila.

"Víš vůbec, co jsi řekl?"

"Ano, vím," odpověděl Lens. "Kdybyste toto mé přání nesplnila, jistě víte, že kat začne konat svou práci."

"Kdo by se odvážil dát katovi tento příkaz?"

"Velela by mu to jeho povinnost. A pak, jaký je vládce, který není příkladem ve svém životě pro všechny lid?"

"Co víš o lidu Angarastu?"

"Vím dost na to, abych si uvědomil, že žije spoután nesmyslnými zákony. Zatím jsem se setkal s účinky jediného z nich, a málem jsem nepřežil. Jaké jsou ty ostatní? Nevím a ani nechci vědět."

"Proč sis nepřál ty stát se králem Angarastu? Výslovně jsem ti tuto možnost nabízela."

Je stejná jako Evelyn, ale ta má naštěstí menší moc...

"Možná, že se stanu králem Angarastu po boku Yosimy," odvětil provokativně Lens Kört.

"Tvé přání bylo vysloveno, Lensi Körku. Musí být splněno, protože jsi jako hrdina dokázal zabít strugalu."

Prudkým pohybem trhla svým rouchem, které se rázem rozevřelo a podobno netopýřím křidlům kleslo k nablýskané podlaze. Lens v první chvíli nechápal význam tohoto pohybu a přímo se ulekl, že se před ním objeví kouzelně tvarované královnino tělo.

Pak strnul úžasem.

Královna před ním stála oblečena do přiléhavého oděvu servírky, s bílou zástěrkou upevněnou na hrotech ňader.

Právě si připínala do vlasů čelenku.

Prudce se obrátila.

"Kate!" zvolala.

"Tak to je konec, šéfe. To ste tomu dal."

"Kate, propusť tohoto muže," řekla tichým hlasem královna a kat okamžitě poslechl. Mlčky se uklonil, odemkl řetěz a tiše odešel.

"Krandale," oslovila královna svého ministra. "Budiž zapsáno do kroniky, že dnešním dnem nastoupila na trůn místo Zandary její sestra Yosima. V den své slavnostní inaugurace vyhlásila amnestii pro všechny, kteří se provinili porušením zákona o dodržování slibu."

Pak se obrátila k Lensovi.

"Škoda, Lensi Körku. Po dnešní noci jsem doufala, že náš život půjde jinými uličkami. Jsi volný. Můžeš se vrátit i se svými druhy na svou planetu. Tvých sto dvacet tisíc kreditů ti bude vyplaceno."

A ladným krokem odešla z místnosti, aby ji Lens už nikdy víc nespatřil.

14.

Kosmický prostor byl nabitý prázdnotou a tichem. Nepatrné smítko, které brázdilo pomyslné souřadnice vytýčené napříč vakuem, bylo vyplněno pocitem úlevy.

Malá kosmická loď se už třetí den vzdalovala od Angarastu. Vin Smith seděl na svém obvyklém místě a flegmaticky sledoval hvězdné trasy, Herkules Samson se léčil ze svých ran, které však mohly být označeny pouze za povrchní, a Lens Kört si hověl na svém lůžku, nadšen pomyšlením, že už mu nepřekážejí tři obludné cihly, které mu nedaly spát. Raketu dali dohromady během dvou dnů. Lens vyžebroval u Krandala dvě stovky speciálních Angarastských cihel, z nichž postavil nevelkou bránu, již pak protáhli letadlo za pomoci Vína a několika stovek sice neochotných, ale dostatečně silných Drygnarů.

Letadlo bratří Wrightů se proměnilo zprvu na třístupňovou raketu s malou kulovou kabinou, a při druhém průtahu pak opět dostalo toto plavidlo svůj původní tvar.

Nikdo se s našimi hrdiny nepříšel rozloučit, ani nevděčná Yosima. Jméno Zandara bylo na Angarastu zakázáno vyslovovat, ale jak mohl Lens pochopit, v místních poměrech se nezměnilo vůbec nic.

Odstartovali pod noční oblohou a planeta se brzy změnila v nepatrný koláček. V Lensově peněženke se tísnilo sto dvacet tisíc kreditů. Královna nepustila ani o haléř víc, a Lens marně přemýšlel, jak toto obchodní fiasko vysvětlí své Evelyn.

Vždyť nezbude ani na jednu splátku za raketu. Ksaku, takhle k němu ten zatracený černý pilot zůstane připoután ještě dlouhá léta. Kdo to s ním má vydržet...

A právě se ozval.

"Šéfe!" řval Vin na celou loď. "Šéfe, co kdybyste sem zašel?"

"Pilote Vine Smithi," pokusil se Lens o přísný tón, ale sám cítil, že mu to příliš nejde. "Copak si neporadíte s tak jednoduchou činností jako je pilotáž?"

"A moh byste mi ksakru říct, kde vlastně jsme?" opáčil Vin. "Někde tady jsme ztratili tu záhadnou křivku, když jsme sem letěli. Tady jsme poprvé uviděli ten zatracený Angarast. Teď ho ještě vidíme, ale kde je Země?"

"Vy si neporadíte ani s navigací?" řekl udiveně Lens. "Myslel jsem si, pilote, že v těchto záležitostech máte větší odbornost."

"To jo, ale musím být v pořádném vesmíru. Tohle není vesmír, to je sračka."

"A poradil jste se s palubním počítačem?"

"Proč bych to dělal? Ta historická obluda dovede tak akorát uvařit kafe."

"Tak to zkuste," řekl vítězoslavně Lens a odklopil kryt palubního mozku. Namísto archaické klávesnice a matně šedého monitoru zíral Vin udiveně na zařízení, které s palubním mozkem nemělo viditelně pranic společného.

"Co to má být, šéfe? Kam se poděl palubní mozek? Fungoval blbě, ale fungoval. Jak s tímhle tím nesmyslem mám zacházet?"

"Zeptejte se ho na něco."

"Ježíši, na co? Já potřebuju hlavně vědět, jak se dostaneme na Zemi."

"Dovolíte, pane Smithi, abych se ujal řízení?" ozval se třetí hlas a Vin se udiveně rozhlédl, ale v kabině kromě Lense a pilota nikdo nebyl. "Budeme tam za necelých čtyřadvacet hodin, pokud použijeme konkávní trasy, vedené radiálně napříč soustavou s ohledem na centrální paralaxu s odchylkou plus minus nula celá nula nula sedm."

Motory lehce zavrňely a loď se ladně začala otáčet.

"Když vy, Smithi, vezmete za páky, tak se člověk obvykle poroučí k podlaze. Cítíte ten rozdíl?"

"Ksaku, kdo mi to hejbe lodí?" zařval Vin a chytil se za řídicí páky.

"Ruční řízení je odpojeno, pane Smithi," ozval se opět onen hlas. "Běžte si odpočinout, já už vás domů dovedu."

"Šéfe, to sem tady zbytečný?" divil se Vin.

"Nu, zatím snad ne."

"Ale kdo to tady mluví?"

"Přece náš palubní mozek."

"Jakto, ten bych přece poznal. Ten ze sebe nevysouká rozumnou větu."

"Teď už ano. Pan Krandal by se jistě velice zlobil, kdyby se dověděl, že jsem palubní mozek protáhl mezi jeho cihlami desetkrát. Chápete to, Smithi, co máme?"

"Co vlastně?"

"Po každé, když jsme jej pronesl mezi cihlami z Angarastu, stal se z něj robot vyšší generace. Skončil jsme právě včas. Kdybych ho nechal zdokonalit ještě o jeden stupeň, snad by odmítl komunikovat i s námi. Máme teď nejdokonalejší palubní mozek na celé naší planetě. Víš, jak nám teď půjdou obchody?"

"Jo, to vím, šéfe, ale je tady malej háček."

"Jaký?"

"Pokud vím, po celou dobu smlouvy je loď mým majetkem, že."

"To je."

"To znamená, že její hodnota stoupá, a proto bude nutné, abyste také patřičně zvýšil splátky."

"Vine Smithi..."

"Pokud vím, dlužíte mi už splátky na devět měsíců, a tak..."

"Vine Smithi..."

"Necháte mě domluvit? Pokud tyto splátky nesplatíte, jsem rozhodnut vám vypovědět smlouvu. Potom ovšem to, jak jste tento palubní mozek zhodnotil, vyrovná všechny naše dluhy."

"A já vám tvrdím, Smithi, že smlouva platí tak, jak jsme ji uzavřeli. Pokud se vám zdá být palubní mozek zhodnocen, pak vězte, že je to jen a jen mou zásluhou, že jsem do vaší lodi zabudoval dokonalejší zařízení. Toto rozhodně nemůže být vaším majetkem. Pokud chcete smlouvu vypovědět, prosím, loď je vaše, ale palubní mozek v tomto stavu je můj. Nemáte na něj nejmenší nárok."

"A vy jste neměl žádné právo provádět v lodi jakékoli změny. Přečtěte si smlouvu."

"Jakmile přistaneme, nechám do vaší lodi zabudovat standartní palubní mozek téhož typu, jaký v ní byl. Takových archaických kusů naleznu v second handu tudy."

"Prosím, jak si rácte přát. Dám to k soudu."

"Dejte. Ale jsem zvědav, kdo si vaši loď pronajme a co budete dělat s těmi svými dluhy, až prosoudíte i to, co nemáte. Vždyť vy prosoudíte celou loď, a stejně vám to nepomůže. Kde vezmete na své milostné avantýry? Vždyť vám nezbude víc než pár těchhle nemravných časopisů..."

"Pánové, uvažte, že jsem nemocný člověk," přišoural se do kabiny nebohý Herkules Samson. "Mějte se mnou soucit, nemohli byste se přit kapánek tišeji?"

"To mohli," odsekl Lens. "Vy dva, počkejte na Zemi."

Obrátil se a vrátil se do své kabiny, kde se rozhodl opět oddávat spánku.

Ovšem šlo mu to velice špatně. Myšlenka na to, že se v nejbližších hodinách opět setká se svou Evelyn, nebyla nijak uklidňující.

Vždyť mohl teď právě být vládcem Angarastu..